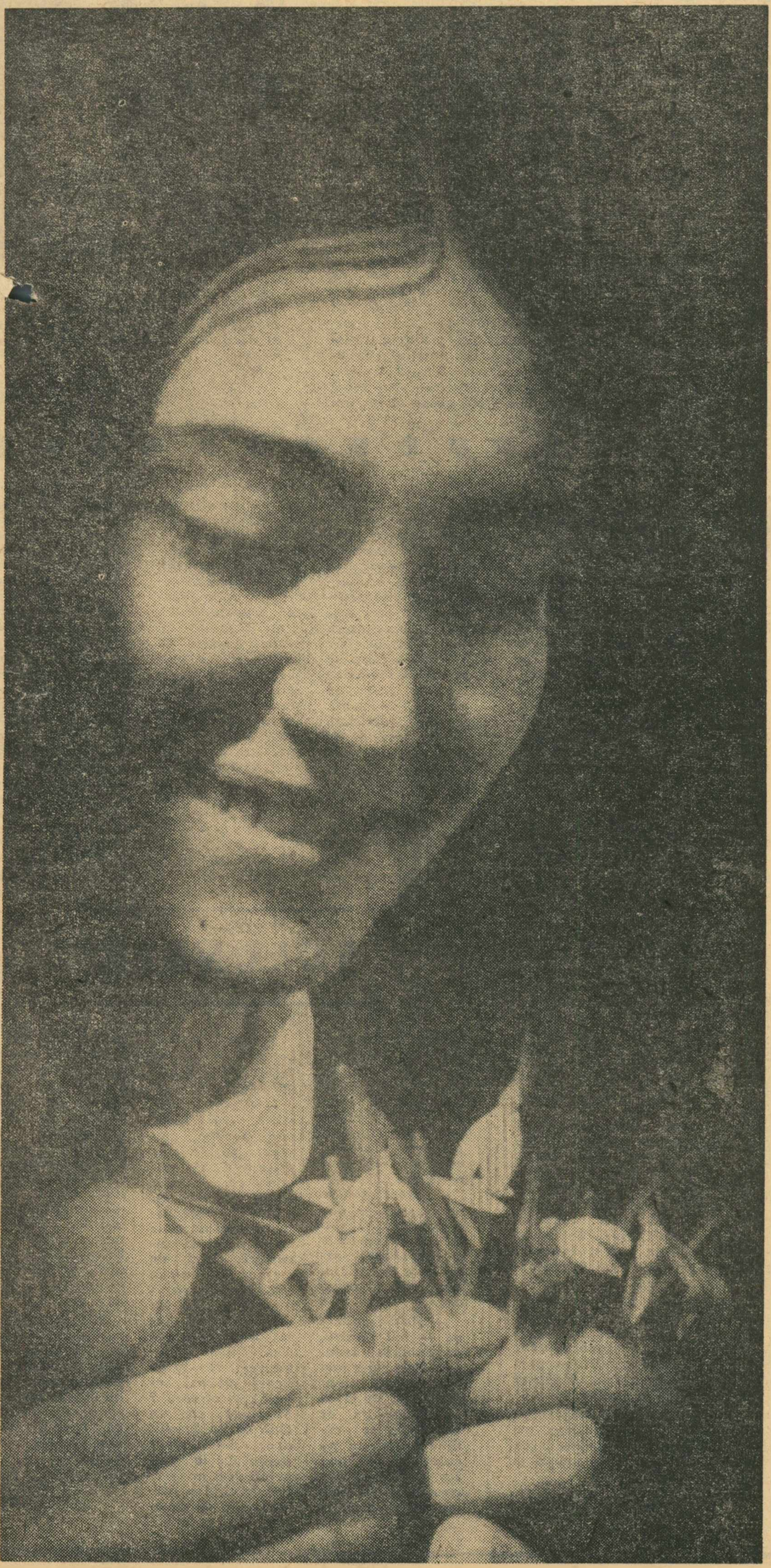
Viața studențească

REVISTA A ASOCIAȚIILOR STUDENȚILOR DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

12 PAGINI • 0,50 LEI • ANUL XII • NR. 10 (219) • SÎMBĂTĂ 11.III.1967

• Microinterviul săptămînii cu Horia Lovinescu (pag. 3)
• Magazin istoric pentru Dacia : Meșterul de la Densuș ; Catacombele Tomisului (pag. 5)
• Conferința a VI-a a U.A.S.R. : Sarcini și confruntări (pag. 4)

• Oscilăm între școală și institut (pag. 6-7)
• Al IV-lea Seminar internațional al redactorilor presei studențești (pag. 11)
• Cronica microbistului (pag. 12)

GHIOCEI Fotografia de EMIL COJOCARU

Estudiantina

Întîi a fost o veste de căldură, de liniște și ape. Pămîntul a mîncat zăpezile.

Prietenii mei, ieșisem pe străzi să mă bucur și să mă plouă soarele peste hainele de iarnă încă ; dar nu ! M-am îmbrăcat ușor, să mă pătrundă vîntul și căldura deopotrivă. Era o plăcere a pămîntului care-ncepuse să-și sune clopote vesele de martie, cu limbi de iarbă. Pe plaiurile României s-a zvonit o gălăgie de cocărăi și brîndușe ; numai în munți zăpada a rămas ca o durere între secunde, mușcată de vînturi, albă putere a celei mai pure culori care răsărise-n Cișmigiu — ghioceii ; cuie de căpriori, groase și albe — țineau lumina, așa cum la țară lemnul ține-acoperișele.

Mergeam sau nu mergeam, tînăr și însoțit pe un mal de rîu, o minune de mal de rîu, unde așteptam o naivă ocupație a păsărilor, gălăgioasă și plină, înrudită cu soarele. Treceam undeva către o casă, pe o colină cu multă lumină, cu oameni harnici și gospodari și voiam să mă las în muncile lor cu mîinile, cu trupul și cu puterea, să beau acolo dintr-o fîntînă umflată de apă, să mănînc la o masă rotundă într-o amiază. Mă întrebam dacă nu cumva mă înșel, dacă nu sînt prea bogat în vise sau chem prea devreme popoarele de flori de cais și de zarzăr, de corn și de măr. Cred că în Bărăgan boabele abia așteaptă să izbucnească și să rupă pămîntul și să-l înnobileze.

Dar era dimineață ; coboram dinspre urșii albi și molateci ai marii ierni pe un drum de țară sau într-un oraș — în Ardeal sau în Dobrogea, în Moldova sau în Argeș — tu țineai în mîini petale albe, plăpînde, primele semne ale puterii soarelui. Și-n dimineața aceea, de ziua ta și-a surorilor tale, ne-am fi urcat pe doi cai iuți prin munții noștri, să strigăm și să fie primăvară.

Dumitru M. ION

Aceste locuri vor fi şi mai frumoase !

Sezonul iernii a trecut. De la un capăt la altul al ţării au reînceput acţiunile de muncă patriotică. Continuînd o frumoasă tradiţie, printre primii participanţi la ele au fost şi studenţii. Ca de obicei am fost prezenţi şi noi în mijlocul lor, împreună cu fotoreporterul. În cele ce urmează vă prezentăm cîteva aspecte din munca patriotică a studenţilor bucureşteni, rezervînd spaţiu, în viitoarele numere, şi celorlalte centre universitare.

Dornici să contribuie la înfrumuseţarea oraşului studenţiei lor, căruia au ţinut să-i îmbrace haina de primăvară, bucureştenii au transformat prima ieşire la muncă patriotică din anul acesta într-o adevărată sărbătoare a muncii, a dragostei pentru frumos, pentru curăţenie, pentru ordine. Iar faptul că primele obiective au fost spaţiile verzi ale Capitalei, reîntinerite sub întîii fiori ai primăverii, a conferit întregii acţiuni o notă cu un colorit aparte, proaspăt atît prin tinereţea naturii şi a celor veniţi să-i sporească frumuseţea, cît şi prin sensurile pe care le implică participarea masivă a tineretului nostru universitar la munca patriotică.

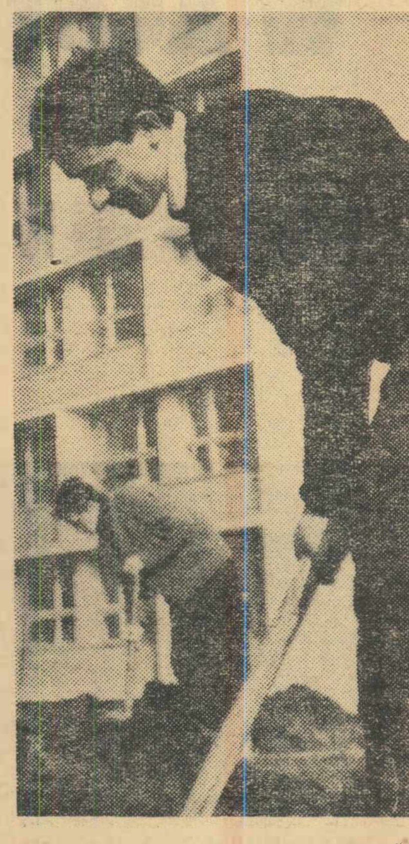
În zona parcului Herăstrău am întîlnit peste 400 de studenţi de la Institutul de construcţii, Conservator, Institutul medico-farmaceutic, Institutul de ştiinţe economice şi Institutul de petrol, gaze şi geologie. Îndrumaţi de inginerii horticoli ai parcului, curăţau frunzele, taluzau şi măturau aleile, adunau uscăturile căzute abundent peste iarnă. Voia bună şi cîntecele creaseră de la bun început o atmosferă plăcută şi tinerească. Studenţii de la Conservator, „detaşaţi" cîte 10—20 pe lîngă fiecare din cele patru loturi răspîndite în diferite puncte ale parcului, „făceau minuni". Şi, deşi n-a fost vorba în prealabil de nici o întrecere, pînă la urmă loturile de studenţi au sfîrşit printr-o aprigă dispută, rezultatele unora fiind comunicate celorlalţi de multe ori chiar de semnatarii acestor rînduri.

Către ora prînzului, la Herăstrău studenţii totalizează peste 1 200 de ore muncă patriotică, reuşind să cureţe, după primele evaluări, cîteva zeci de hectare de crîng. Evidenţiaţi au fost, fireşte, toţi participanţii la acţiune. Distingem totuşi printre ei pe Daniela Paşcu, Radu Cozărăscu, Octavia Ionescu de la Conservator, pe Florin Gruia şi Vasile Solga de la Institutul de construcţii, pe Dan Tănăsescu de la I.P.G.G., pe Carmen Gîdiuţă, Adina Chiriac şi Gheorghe Florea de la I.M.F. şi pe mulţi alţii.

„Orăşelele" studenţeşti din Grozăveşti şi Regie au fost de asemenea martore ale entuziasmului cu care tinerii de la Institutul politehnic şi Universitate au participat la acţiunile de muncă patriotică. De data aceasta, obiectivul urmărit a fost amenajarea spaţiile verzi şi a aleilor dintre cămine. Politehnicienii, în număr de peste 100, şi-au dovedit hărnicia înlăturînd în cîteva ore vestigiile pe care iarna le lăsase printre blocurile din complexul Regie. Impresionantă a fost aici spontaneitatea acţiunii. Spunem aceasta pentru că, deşi organizarea şi mobilizarea făcute de Consiliul U.A.S. de la Institutul politehnic au fost slabe, mulţi studenţi căminişti, văzîndu-şi colegii la lucru, au coborît în grabă şi li s-au alăturat, dovedind spirit de iniţiativă. Carnetele reporterilor au înregistrat numele cîtorva dintre aceşti entuziaşti : Ion Mihalache, Ion Andrei, Radu Aroh, Petrică Sava, Nicolae Suşnea şi Roza Iosif, studenţi în anul I — T.C.M. Deşi „boboci", ei s-au dovedit harnici gospodari în această însorită duminică de martie, în care părinţii lor, gospodari la fel de vrednici, îşi alegeau candidaţii în satele de pe întinsul ţării.

Şi studenţii Universităţii ar fi putut ieşi în număr mai mare la această acţiune a tinereţii şi primăverii, dar şi aici organizarea a fost, din păcate, slabă. Totuşi, aproape 150 de studenţi de la Drept, Biologie, Geo-geografie şi Filozofie şi-au dăruit dimineaţa acestei duminici înfrumuseţării împrejurimilor căminelor în care locuiesc. Ştefania Postea, Sabin Popescu, Venera Nichita, Camelia Bănilă, Damian Luminariu, Constantin Găină — iată numele a cîtiva dintre cei mai activi, fără a nedreptăţi prin aceasta pe toţi ceilalţi, al căror elan tineresc a făcut ca, numai după două ore de muncă încordată, spaţiile verzi din jurul căminelor să arate mai proaspete, mai primitoare.

Studenţii căminişti pot avea satisfacţia că ei înşişi au amenajat locurile în care muncesc, învaţă, trăiesc. Sperînd într-o organizare mai bună a viitoarelor acţiuni de acest fel, am

părăsit oraşelul studenţesc ducînd cu noi o părticică din entuziasmul şi dăruirea tineretului nostru studenţesc.

H. DRAGOMIR
P. OVIDIU

Un spirit serios de muncă şi exigenţă

ACTUALITATEA în ASOCIAŢII

De aproape trei săptămîni, de cînd s-au încheiat lucrările celei de a VI-a Conferinţe a U.A.S.R., acest eveniment polarizează în mod firesc interesul studenţimii. Interesul acesta a şi căpătat în săptămîna din urmă o formă sistematică de manifestare prin dezbaterile care se desfăşoară la nivelul centrelor universitare, institutelor, facultăţilor, anilor. Practic, mai ales acolo unde aceste dezbateri sînt organizate temeinic, ne este dat să înregistrăm o eficientă confruntare a activităţii de asociaţie cu cerinţele exigente ale hotărîrilor şi orientărilor stabilite de Conferinţă.

Biroul C.C. al U.T.C. şi Comitetul Executiv al Consiliului U.A.S.R. au asigurat, prin indicaţiile date şi măsurile adoptate, condiţiile unor dezbateri cît mai fructuoase, care să reflecte deopotrivă situaţiile concrete din fiecare colectiv studenţesc, cît şi măsurile ce se impun în direcţia imprimării unui spirit serios de muncă, de combativitate faţă de formalism şi superficialitate, de exigenţă maximă faţă de modul cum înţeleg atît membrii asociaţiei cît şi cei aleşi în diferite organisme să-şi îndeplinească îndatoririle cu care au fost investiţi.

Esenţial în această operă de încetăţenire a spiritului Conferinţei, îndeosebi a înaltelor comandamente politice şi sociale exprimate în cuvîntarea tovarăşului Nicolae Ceausescu, secretarul general al C.C. al P.C.R., rămîne înainte de toate obligaţia de căpetenie pe care o avem de a pregăti aceste dezbateri astfel încît întreaga studenţime să înţeleagă în profunzime semnificaţia saltului pe care trebuie să-l realizeze formarea viitorilor specialişti.

Cele două elemente care trebuie să se confrunte cu multă francheţe sînt, aşadar, dezideratele majore exprimate de Conferinţă şi situaţia de fapt, din fiecare institut, facultate, an. Se înţelege de aici că, la aceste dezbateri, îndeosebi materialele prezentate de organizatori nu pot fi în nici un caz nişte simple expuneri cu caracter propagandistic, ci analize severe, pătrunse de un spirit critic şi autocritic deschis, însoţite de măsuri judicioase şi multilaterale, care să reprezinte un veritabil program concret de muncă pentru fiecare asociaţie şi organism de asociaţie.

O asemenea aşezare solidă a activităţii viitoare pe baze cît mai sigure nu se poate întreprinde, evident, fără o atentă consultare între factorii educativi care acţionează în viaţa universitară, fără participarea nemijlocită — la orientarea generală a muncii — a conducerilor institutelor de învăţămînt superior şi, bineînţeles, fără stimularea largă a opiniei studenţeşti.

O opinie studenţească activă, influentă, capabilă să determine o atitudine sănătoasă unanimă faţă de îndeplinirea conştientă a obligaţiilor universitare îşi are un punct hotărîtor de declanşare în înseşi aceste adunări de dezbatere a documentelor Conferinţei.

Este necesar, de aceea, ca această opinie sănătoasă să fie cu curaj mobilizată, să se creeze în aceste adunări un climat favorabil exprimării unor opinii tranşante atît faţă de cei care continuă să fie studenţi numai cu numele, cît şi faţă de situaţiile deficitare ce se datoresc fie condiţiilor concrete de studiu dintr-o facultate sau alta (conţinutul cursurilor, nivelul de predare, modul în care se desfăşoară seminariile, lucrările practice de laborator, cercetarea ştiinţifică, practica de producţie sau pedagogică etc.) cît şi mijloacelor folosite de asociaţiile studenţeşti în acest sens. A aborda aceste probleme în mod constructiv, academic, nu înseamnă a estompa în vreun chip spiritul critic necruţător, efortul de înnoire a muncii în orice domeniu. Nu trebuie, în consecinţă, ca din pricina copacilor să nu vedem pădurea ; adică, nu trebuie să sacrificăm interesele sociale majore, pe care le reprezintă angrenarea noastră viitoare în opera de ridicare a civilizaţiei ţării, pentru te miri ce calcule meschine.

Tinerimea universitară a reprezentat din totdeauna un potenţial pe care orice societate, şi cu atît mai mult societatea socialistă — expresia cea mai înaltă a evoluţiei şi organizării sociale — a contat în cel mai înalt grad. Tradiţiile româneşti în acest domeniu sînt dintre cele mai pilduitoare.

Năzuinţa noastră ca asociaţia, organizaţie revoluţionară a studenţimii, să fie un factor tot mai activ în formarea unor astfel de intelectuali are, prin urmare, o splendidă acoperire în aur, cum se spune.

Se impune, încă o dată, să ne pătrundem de răspunderea pe care o avem în promovarea unui spirit serios de muncă şi de exigenţă.

Niculae STOIAN

SCAUNELE

...Şi scaunul, scîrţîind a regret, continuă :

— Ce ştii dumneata, tovarăşe ? Poate acolo, la Bucureşti, scaunele au o altă soartă, mai... mai aşa, mai omenească sau... ştiu eu... Dar la noi, la Casa de cultură a studenţilor din Iaşi, nu mai e de trăit. Ne-au decimat. Ne-au decimat de cînd cu renovarea clubului, că eu la club eram pe vremuri... Din cele peste 100 de scaune, cîte eram de toate (şi aşa destul de puţine faţă de numărul mare de iubitori ai programelor de televiziune), am rămas doar vreo 20—30... Ehei, altfel era cu vreo 4 luni în urmă, cînd sala clubului gemea de studenţi, de-ţi era mai mare dragul...

— Bine, dom'le — zisei eu — dar erau şi cazuri cînd la simpozioanele şi conferinţele organizate în club nu era nici ţipenie de...

— Asta-i altceva — mă linişti, împăciuitor, scaunul. Aşa ceva mai vezi la noi chiar şi-acum... După un număr de ore de activitate, se cuvine oricui un piculeţ de odihnă... Iar cea despre care vorbeşti era odihna noastră, a scaunelor, stabilită prin planificare în toată regula de conducerea casei... Era, care va să zică, ceva oficial, dar dumneavoastră, cei de la „Viaţa studenţească", v-aţi şi grăbit să scrieţi cîndva la gazetă că, de vreme ce nu se ocupă locurile la manifestările „iniţiate", înseamnă că sînt prea multe scaune... Aluzie, aluzie, dar dacă n-o înţeleg cei în drept, de ce să se spargă totul în capul nostru ?...

— Crezi, nene, că de asta v-au scos din club ?

Scaunul se lăsă încurcat de pe un picior pe altul, apoi scîrţîi :

— Cine mai ştie ?... Din toate cîte se fac aici prea puţine sînt pricepute... Ba mai mult, eu, simplu scaun, cred că multe nu sînt înţelese nici de conducerea casei de cultură, nici de metodişti, nici... Păi se poate, ca să zic aşa, ca într-un club destinat masei de studenţi să n-aibă voie să intre decît 20—30 de tineri, adică... omul şi scaunul ? Se poate ca un club să fie deschis doar cînd îi place duduii de la cultural, deşi ar trebui deschis în permanenţă, că de-aia-i club ? Se poate ca studenţii, ori de cîte ori se transmite ceva bun la televizor, să-şi caute norocul în altă parte, deoarece 10 scaune sînt ocupate de membrii personalului casei şi doar alte 10 sau 15 de studenţii prieteni cu domniile lor, ori de cei veniţi la rînd cu noaptea-n cap ? Se... poate ca asociaţia studenţilor să tacă ?

Să se caute soluţii, tovarăşe ; de pildă, să fie scoase şubahurile din club, că şi aşa nu-şi au rostul la un loc cu mesele pentru şah, iar în locul lor să mai fie aduse alte 20—30 de scaune... Ştii, nu zic de mine, dar... să fie măcar de sămînţă... Iar de nu, să scoată din club televizorul... Să-l mute în Piaţa Unirii, lîngă monument, că acolo-i loc berechet pentru toţi studenţii amatori de cultură, de destindere spirituală, de... de... de...

Şi interlocutorul meu izbucni în hohote de plîns, înăbuşite în pumni, să nu-l audă cineva din conducerea casei ; că... cine ştie ce-ar mai fi păţit bietul scaun !...

Vlad H. BOTOŞANU

PĂDUREA — NU NUMAI O SUMĂ DE COPACI...

În locul unui film despre Facultatea de silvicultură din Brașov

Aș fi vrut să fac un film. Un film despre pădure. Și nu numai despre pădure. Aș fi vrut să fac un film despre Facultatea de silvicultură din Brașov, despre profesorii și studenții ei... I-aș fi urmărit la cursuri și seminarii, în lunile de practică — la acele misterioase întîlniri cu pădurea, cînd oamenii, în urma unei chemări nedeslușite, rămîn legați definitiv de pădure. Am făcut cunoștință cu Facultatea de silvicultură, unica din țară, cu profesorii și studenții ei, într-o zi de început de martie, cu ploaie de întuneric pulverizat, friguroasă, într-un Brașov amorf, aproape anonim, cînd despre pădure cuvintele se rosteau incert, fără ecou, ca atunci cînd se povestesc amintiri mult prea intime și nu prea îndepărtate...

Dacă aș fi făcut acest film, aș fi început cu cîteva imagini ale unei păduri comune, pe care și-o poate închipui oricine, un fel de desen infantil, cu cîțiva copaci aproximativi, sub care s-a scris apăsat — *pădure*. Este pădurea, banala pădure pe care o știe oricine, în care se fac excursii de o oră, chermeze și chiolhanuri, pădurea de la marginea orașului... Oh, pădurea despre care se știe tot și în fond nu se știe nimic. Apoi, aș fi încercat o anchetă printre oameni: ce știți despre pădure? Sînt convins, aș fi primit și acest răspuns: Pădurea? Ce mai... Pădurea... crește singură... N-ai probleme. Cade ici o sămînță și crește un copac. Mai cade colo una — alt copac. Și uite-așa...

Aș fi alăturat acestui răspuns o pădure care rîde, o pădure care rîde cu hohote, o pădure cu copaci înalți și drepți, așezați parcă într-o ordine anumită, ca într-o orchestră. Aș fi alăturat acestui răspuns o pădure care cîntă, o orchestră imensă care cîntă *concertul în verde major*. Undeva, într-un luminiș, pe o platformă de trunchiuri, un om ar stăpîni orchestra cu gesturi ferme, copacii ar îngenunchea în fața lui pentru mîngîierea ochilor și sufletului lui, și muzica s-ar opri brusc pentru cuvintele acestui om extraordinar, profesorul doctor docent Emil Negulescu, primul dirijor al pădurilor noastre.

— Pentru pădure trebuie să ai chemare, adică așa, un destin urcat pînă la conștiință. Cînd am răspuns: vreau să mă fac silvicutor! am auzit în urechi: pădurar, pădurar, pădurar! Ei și! mi-am zis: Pădurar e parcă și mai frumos. Ce mă atrăgea? m-am întrebat adeseori. Cred că faptul că în pădure mă simțeam bine, mulțumit, liniștit. Ca să înțelegi pădurea trebuie să trăiești ca pădurea. Mai tîrziu am înțeles că trăind ca pădurea trăiești de fapt omenește, extraordinar de frumos omenește... Fiindcă pădurea nu este o simplă sumă de copaci, așa cum nici lumea nu este o simplă sumă de oameni. Priviți atenți și veți vedea cu uimire că pădurea seamănă cu lumea, se împarte în țări și popoare, vorbește într-un loc o limbă de poem, într-alt loc o limbă mai aspră de baladă... Și uite așa am ajuns nu pădurar, ci profesor de păduri și pădurari. Noi învățăm pădurea de la sămînță pînă la bușteanul ajuns în curtea fabricii. Și acesta este un drum cît o viață.

Aș fi filmat laboratoare, ateliere, mașini. Profilul facultății este foarte larg, nu unul restrîns tehnic. Se învață biologie, dar și funiculare, cinegetică, dar și construcții de baraje pentru stăvilirea torenților. Inginerul silvic este un creator. Conf. univ. dr. Victor Stănescu, prodecanul facultății, ne face un tablou complet:

— Pădurea e un bun, ca apa și ca aerul. Numai că ea e epuizabilă. În felul acesta cultura pădurilor e absolut necesară în cadrul unei gospodăriri raționale. În primul rînd, trebuie să se realizeze un acord strict între ceea ce se scoate din pădure și ceea ce produce ea. Silvicultorul trebuie să înțeleagă foarte clar aceasta. Adevăratul silvicultor nu numai că înțelege acest lucru, dar îl și simte. Trebuie să ținem pasul cu progresul general. Se cere tot mai mult lemn. Nu se poate aștepta. **Natura în sine e plafonată.** Noi sîntem obligați să sporim producția, să intervenim energic: cultivăm soiuri de mare randament, selectăm anumite exemplare cu însușiri superioare, administrăm îngrășăminte etc.

Toate acestea ar fi fost rostite pe un fond de imagini edificatoare: silvicultorul lucrează pe un spațiu imens și într-un timp îndelungat. Aș fi încercat să surprind tocmai această luptă extraordinară de acumulare, de ieșire din timp. Și filmul meu, treptat, convingător, ar fi demonstrat că pădurea este un laborator. I-aș fi însoțit pe studenții Traian Miclea din anul IV, Tămaș Ștefan din anul III, Caragheorghe Gheorghe din anul I în practică, în lungile lor drumuri în care oboseala devine suprema bucurie a zilei.

Aș căuta un final simplu: un bătrîn inginer silvic, lîngă un stejar mai bătrîn decît el, vorbind despre tinerețea pădurii ca despre propria lui tinerețe. Bătrînul i-ar îndemna pe tineri să învețe pădurea, s-o descopere și ar zîmbi. Atunci aș alătura din nou pădurea care rîde, rîzînd însă altfel, pădurea care cîntă altă uimitoare muzică.

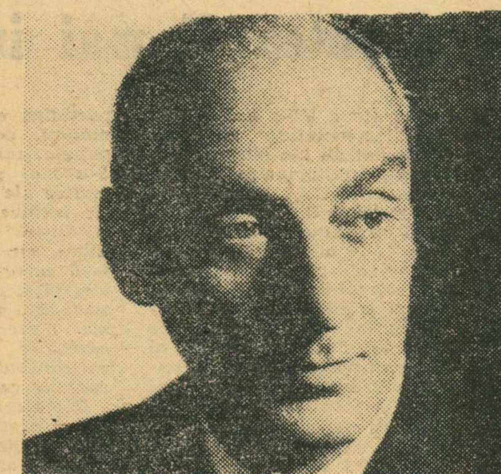
Dar am făcut cunoștință cu toate acestea într-un Brașov aproape anonim, într-o zi de început de martie, cu ploaie de întuneric pulverizat, friguroasă, cînd despre pădure cuvintele se rosteau incert, fără ecou, ca atunci cînd se povestesc amintiri mult prea intime și nu prea îndepărtate...

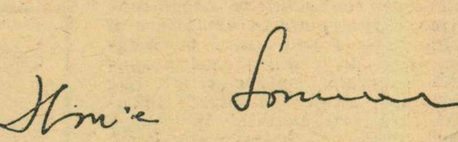
Constantin DUICA

De treci codrii...

MICROINTERVIUL săptămînii cu:

Interlocutorul nostru, dramaturgul HORIA LOVINESCU, preferă să considere discuția purtată pe culoarele Palatului Marii Adunări Naționale, într-o pauză a recentei Conferințe a U.A.S.R., nu un interviu, ci cîteva gînduri despre generația tînără și despre frămîntările ei.

— *Sub ce unghi vă preocupă tineretul și intelectualitatea în formare?*

— Al raporturilor dintre această generație și societate. Spre deosebire de generația mea, care a trecut printr-un proces de adaptare, tinerilor de azi, născuți în această societate, le e mult mai familiar totul, au o mai mare libertate de înțelegere. Și aceasta contează imens.

— *Ce considerați că îi animă mai ales?*

— Dorința de a fi ei înșiși. Nu este nimic mai greu decît să găsești calea spre tine însuți. De aici, refuzul față de șablon și clișeu, atitudinea polemică față de oameni din generația mai vîrstnică, tentația tinerilor de a respinge acele lucruri care li se par depășite sau căzute în formulă. Acesta nu este încă prețul originalității. Un tînăr nu poate avea o originalitate totală (este un miracol acolo unde există); el aduce prospețime. Lipsa de experiență nu-l ferește de primejdia de a se deschide către clișee mai îndepărtate, mai puțin cunoscute și de aceea neînțelese ca atare, în care-și găsește modele. Se creează astfel o cale de acces pentru preluarea necritică, pentru că nicicînd setea de originalitate, aproape organică la tinerețe, nu se îmbină mai mult cu pseudooriginalitatea. Singurul remediu împotriva acestei primejdii este formarea discernămîntului critic pe baza cunoașterii directe a fenomenelor, pe baza contactelor tot mai largi între oameni de specialitate, a călătoriilor de studii în străinătate.

— *Dați o accepțiune modernă noțiunii de boemă studențească?*

— La marginea preocupărilor universitare au existat întotdeauna întîlniri, reuniuni, distracții și glume tinerești, un anumit climat, care fac laolaltă frumusețea vîrstei. Nimic însă nu trebuie să degenereze în demonstrație și provocare. Iată un exemplu: fiecare generație a avut un argou. În momentul de față unii tineri se complac însă într-un argou inaccesibil. Acest argou se vrea un protest împotriva formulelor uzate, a termenilor discreditați, folosiți cîndva demagogic și sforăitor, în a căror esență ei nu cred. Argoul lor nu este însă o replică constructivă. El indică o rupere de contact cu restul oamenilor, cu tradiția, și rămîne o simplă demonstrație de teribilism. Asemenea fenomene au la bază o pornire justificată și cinstită, dar la această vîrstă degenerează ușor.

— *Reprezintă studențimea de azi o masă omogenă?*

— Sub raportul interesului față de cultura generală și de specialitate, nu. Ea trebuie ajutată să înțeleagă că, în condițiile specializării tot mai înguste și profunde, doar împletirea unei largi culturi generale cu o serioasă cultură de specialitate îngăduie sintezele spirituale ale intelectualului modern. Altfel, acesta devine un specialist robot, incapabil de a comunica pe un plan spiritual mai larg.

Și ce ar deveni societatea în lipsa termenilor de înțelegere între oameni? Încotro ne-am îndrepta dacă, specializîndu-ne, nu am construi și consolida punțile de legătură pe terenul vast al culturii?

Georgeta RUȚA

CONFERINŢA A VI-A A U.A.S.R. ● SARCINI ŞI CONFRUNTĂRI

Însemnări de la o consfătuire care putea fi mai interesantă

La Conferinţa a VI-a a U.A.S.R. se sublinia: „Asociaţiilor, ca organizaţii profesionale ale studenţimii, le revine sarcina principală de a contribui la pregătirea temeinică a viitorilor specialişti, la ridicarea continuă a nivelului învăţămîntului superior". În aceasta constă, de fapt, însuşi mobilul existenţei lor. În lumina acestui deziderat, la Casa de cultură a studenţilor din Bucureşti a avut loc recent o discuţie organizată de Consiliul U.A.S. al centrului universitar cu şefii comisiilor profesionale de la nivelul institutelor şi facultăţilor.

Participanţii la discuţii au împărtăşit din experienţa lor, scoţînd în evidenţă diferite forme de muncă utilizate, modalităţile de colaborare cu celelalte organizaţii şi foruri interesate în urmărirea şi îmbunătăţirea procesului de învăţămînt şi, în final, făcînd propuneri concrete pentru viitor. De asemenea, au fost analizate lipsurile care mai persistă în munca asociaţiilor pe tărîm profesional, căutîndu-se în acelaşi timp soluţii pentru remedierea lor. Insuficienta participare a celor prezenţi (din cei peste 60 de şefi de comisii aflaţi în sală au luat cuvîntul doar 7), cît şi, în unele cazuri, o oarecare lipsă de răspundere din partea unor vorbitori au diminuat însă rolul discuţiei, provocînd cîteodată ilaritate şi nedumerire în sală. Astfel, şeful comisiei profesionale de la Facultatea de limbă şi literatură română, Ion Coja, a recunoscut în public că nu cunoaşte sarcinile actuale, în lumina cărora s-ar fi cerut să discute, iar studenta Mihaela Hoară, din comisia profesională a Conservatorului „Ciprian Porumbescu", a subliniat cu candoare lipsa legăturii cu rectoratul a comisiei din care face parte, dovedind că nu cunoaşte esenţialul din ceea ce ar trebui să facă comisia profesională la nivelul institutului. Dincolo de aceste regretabile situaţii, discuţia şi-a atins în bună parte scopul, reuşind să precizeze problemele care stau în faţa comisiilor profesionale pe linia unei mai active preocupări pentru ridicarea calitativă a muncii.

Una din problemele mult discutate a fost legată de necesitatea coordonării activităţii comisiilor profesionale cu a celorlalte resorturi din institut, interesate în această latură a activităţii studenţeşti: „Studenţii sînt obosiţi de intervenţia prea multor organe care cer şedinţe ce se repetă în scop şi temă — a spus Mihai Ristea, şeful comisiei profesionale a consiliului U.A.S. din I.S.E. E necesară, de aceea, găsirea unei forme de colaborare între aceste organe, pentru evitarea pe viitor a acţiunilor independente, repetate, ce duc, în ultimă instanţă, la pierderea unui volum considerabil de timp, care ar putea fi folosit cu succes în alte scopuri". Ar fi bine ca şi rectoratele să conlucreze mai îndeaproape cu asociaţiile studenţilor, la rîndul lor acestea trebuind să depăşească preocupările de „statisticieni" şi de simpli informatori ai forurilor superioare. Asociaţiile trebuie să organizeze acţiuni variate cu studenţii, simpozioane şi conferinţe profesionale, mese rotunde, întîlniri cu cadre didactice care au participat la acţiuni ştiinţifice peste hotare etc.

„Noi ne-am propus să organizăm o masă rotundă la nivelul institutului, la care să participe studenţi cu rezultate foarte bune la învăţătură şi studenţi cu rezultate slabe, cît şi cadre didactice din conducerea facultăţilor fruntaşe şi a celor rămase în urmă — a spus Elena Finţescu, şefa comisiei profesionale a Consiliului U.A.S. de la Institutul politehnic. De asemenea, ne propunem să folosim în activitatea profesională la nivelul anilor pe cei mai buni studenţi din anii respectivi, experienţa învăţîndu-ne că antrenarea lor doar în activitatea la nivelul institutului nu este întru totul eficientă". Referindu-se la problema repetenţilor, vorbitoarea a propus ca decanatele să facă exmatriculări chiar după sesiunea din iarnă, în cazul studenţilor ce repetă anul şi au două sau mai multe restanţe.

În legătură cu activitatea de cercetare ştiinţifică, discuţiile au înregistrat numeroase propuneri interesante. Comisiile profesionale nu trebuie să se ocupe doar de asigurarea mobilizării studenţilor la activitatea cercurilor ştiinţifice, ci să participe efectiv la întocmirea tematicii, dar şi la încurajarea şi popularizarea lucrărilor meritorii. S-a mai propus ca planurile tematice ale cercurilor studenţeşti să fie incluse în planul de cercetare ştiinţifică al catedrelor de specialitate, iar preşedintele cercului să facă parte din comisia profesională lărgită a facultăţii. Cadrele didactice sînt aşteptate să participe în mai mare număr la activitatea în cercurile ştiinţifice studenţeşti, consfinţind prin aceasta o tradiţie care se cere reînviată.

Discutarea practicii în producţie şi a practicii pedagogice a fost neconcludentă, vorbitorii referindu-se la aspecte superficiale, lipsite de interes. De asemenea, problemele legate de studiul individual, de asigurarea studenţilor cu cursuri şi materiale bibliografice şi de mobilizarea lor la o frecvenţă regulată, conştientă, nu şi-au găsit locul cuvenit în discuţiile purtate. O altă deficienţă — care ar fi trebuit prevăzută şi evitată — e aceea că n-a fost invitat să participe la consfătuire nici un cadru didactic din conducerea institutelor şi facultăţilor, deşi toate problemele ridicate au fost în strînsă legătură cu preocupările şi atribuţiile acestora.

În intervenţia sa, Constantin Luca, şeful Comisiei studenţi de la C.C. al U.T.C., a apreciat că asociaţiile, prin comisiile lor profesionale, sînt datoare să folosească metode de muncă multiple şi variate, să cultive răspunderea personală a studentului începînd din anul I, diferenţiindu-şi activitatea pe institute şi facultăţi şi evitînd astfel şabloanele. E necesară stabilirea de măsuri concrete pentru pregătirea lucrărilor practice şi a seminariilor — care sînt încă şcolăreşti, repetînd sub o formă sau alta cele predate la curs.

În concluziile sale, Nicolae Irimie, preşedintele C.U.A.S. Bucureşti, a chemat la întărirea muncii în ani şi grupe, prin folosirea la maximum a noilor comisii create la nivelul anilor. Comisiile profesionale trebuie să propună măsuri de înlăturare a planificării birocratice a examenelor şi să ridice în consiliile ştiinţifice problema supraîncărcării studenţilor cu seminarii şi cursuri care se repetă, venind în acest sens cu propuneri concrete. „Convingîndu-i pe studenţi că datoria de a învăţa nu este doar o datorie personală, ci mai întîi o datorie socială, mobilizîndu-i la o frecvenţă regulată, la o participare largă la activitatea cercurilor ştiinţifice încă din anul I şi folosind toate mijloacele în vederea asigurării eficienţei acţiunilor iniţiate, comisiile profesionale pot şi trebuie să-şi îndeplinească menirea" — a spus vorbitorul.

Dragomir HOROMNEA

Moment din consfătuirea comisiilor profesionale bucureştene

Deschidem discuţia despre practică...

Specificul oraşului şi regiunii Braşov oferă cele mai bune condiţii de desfăşurare procesului de instruire practică. Actualul mod de organizare nu corespunde însă, în întregime, scopului urmărit. Datorită numărului mare de studenţi, în institutul nostru cît şi în celelalte institute din ţară practicanţii sînt lipsiţi de posibilitatea participării directe la procesul de producţie. În marile uzine Tractorul, Steagul Roşu, Rulmentul revine un student la 2—3 muncitori productivi. Sînt create astfel dificultăţi procesului de desfăşurare a practicii şi chiar producţiei. Supraaglomerarea nu permite controlul şi îndrumarea corespunzătoare din partea cadrelor didactice şi a personalului tehnico-ingineresc. O repartizare judicioasă din punct de vedere numeric a studenţilor pe uzină şi secţii ar da posibilitatea înlăturării acestor neajunsuri; mai mult, în unele ateliere studenţii ar putea participa efectiv la procesul de producţie. Studenţii din ultimii ani, care urmăresc probleme de specialitate, ar trebui repartizaţi numai în uzine cu tehnicitate ridicată, cu procese de fabricaţie complexe. Cei aflaţi în primii ani de studiu, a căror programă cuprinde aspecte de ordin general, o pot efectua în fabricile şi uzinele mai mici din ţară, chiar dacă nu dispun de o tehnologie dintre cele mai avansate. În aceste condiţii, e posibilă participarea efectivă a studenţilor la procesul de producţie, eventual prestarea chiar a unei munci remunerate. Pentru Institutul politehnic Braşov acest lucru e realizabil în cazul secţiei de mecanică agricolă şi al Facultăţii de silvicultură. Esenţială în buna desfăşurare a practicii este îndrumarea tehnică primită de studenţi din partea personalului întreprinderilor; ea însă nu se face, în general, la nivel corespunzător. Se impune în acest sens o competentă selecţionare a celor care o vor asigura. În momentul de faţă, dat fiind numărul insuficient al cadrelor didactice de specialitate, în îndrumarea unor grupe se recurge la serviciile unor cadre pregătite în domenii înrudite sau chiar diferite.

Prin tradiţie, practicii îi este afectată perioada de vară. Cadre didactice universitare cu îndelungată experienţă propun o modificare a acestui sistem relativ la ultimii ani de studiu: în condiţiile în care ea s-ar efectua în tot cursul anului, timp de o zi pe săptămînă, sub directa îndrumare a cadrelor de predare, problemele studiate la curs ar putea fi aprofundate la timpul potrivit. Zilele ce revin acestei forme de învăţămînt s-ar folosi la maximum, eliminîndu-se totodată monotonia. E posibilă, în acest fel, scurtarea perioadei de practică din vară. Dat fiind faptul că metoda nu-i aplicabilă în cazul tuturor facultăţilor din ţară, e necesar ca Ministerul Învăţămîntului să acorde mai multă libertate spiritului de iniţiativă, în găsirea unor forme specifice, corespunzătoare condiţiilor locale existente.

Cît priveşte practica studenţilor Institutului pedagogic, e necesar să fie extinsă ca durată şi totodată să fie efectuată şi la şcolile generale de la sate, pentru a familiariza absolvenţii cu specificul viitoarelor locuri de muncă.

Unanim recunoscută e importanţa excursiilor de studiu organizate cu studenţii penultimului an de studiu. Cele şapte zile sînt însă insuficiente vizitării obiectivelor economice direct legate sau apropiate de specialitate. O eficienţă sporită s-ar obţine în condiţiile în care durata lor ar atinge 12—14 zile. În cazul Institutului pedagogic, excursia de studiu ar trebui să includă studenţii anului II de la toate facultăţile, fără excepţie.

De mai mulţi ani, la împletirea celor două aspecte ale învăţămîntului, teoria şi practica, îşi aduce contribuţia „Biroul studenţesc de proiectare". Prin temele rezolvate, studenţii anilor IV şi V ai Facultăţii de tehnologia construcţiei de maşini participă cu succes, sub îndrumarea cadrelor profesorale şi a specialiştilor din uzine, la rezolvarea unor probleme concrete ale producţiei. Activitatea se concretizează în zecile de proiecte executate în ultimul semestru în special pentru Întreprinderea industrială locală. Această modernă formulă a procesului de învăţămînt pretinde spaţiul corespunzător şi o continuă preocupare din partea asociaţiilor. Exigenţele actuale, sporite, reclamă extinderea sistemului şi pentru alte secţii de specialitate.

Pe aceeaşi linie se înscrie şi activitatea cercurilor ştiinţifice. Realizările, mulţumitoare în unele cazuri, pot fi îmbunătăţite prin acordarea unui sprijin susţinut din partea institutelor şi asociaţiilor, prin stabilirea de comun acord a unor teme de cercetare.

Un important rol în desfăşurarea şi îmbunătăţirea tuturor acestor forme ale învăţămîntului superior revine asociaţiei studenţilor. Ea trebuie să constituie un sprijin efectiv pentru conducerile institutelor şi facultăţilor, să mobilizeze studenţii pentru valorificarea deplină a timpului de practică, pentru menţinerea disciplinei universitare. Experienţa acumulată pînă în prezent va contribui, cu concursul celorlalţi factori răspunzători, la găsirea unor măsuri corespunzătoare în această direcţie.

Simion POPESCU
preşedinte al C.U.A.S.
Braşov

N.R. Cu articolul de mai sus, redacţia noastră deschide o discuţie mai amplă despre căile de îmbunătăţire a legăturilor învăţămîntului nostru superior cu practica. Vă invităm să participaţi la ea!

Meşterul de la Densuş

Nu departe de Haţeg, în satul celor trei Densuşeni, înfiptă într-un dîmb pe malul rîuleţului Densuş, există o biserică — monument de artă arhitectonică de o spectaculozitate rar întîlnită, opera unui excepţional artist, despre care nu se ştie nimic, care n-a lăsat nici o mărturie despre viaţa lui, despre crezurile lui.

Şi pentru că toate astea lipsesc şi pentru că biserica de la Densuş este mult prea altfel decît s-ar aştepta cineva să fie o biserică din secolul XIII şi pentru că e imposibil să nu încerci a dialoga cu făuritorul ei, îmi îngădui să vorbesc despre el, fiind sigur (cine ar putea să spună altceva ?) că la vremea în care a început construirea bisericii era un bărbat pe la 35 de ani, spătos dar palid, cu gesturi repezi, cu ochii înguşti, parcă chinuiţi de lumină, obsesivi şi liniştiţi, cu o barbă scurtă, cam dezlînată, cu un mers neuniform, de parcă mereu ar fi vrut să-şi schimbe calea. Apoi peste toate astea o voce metalică, sigură în nesiguranţa ei, ce nu putea aparţine decît unui om ce nu ştia să privească înapoi.

Înainte de a începe săpăturile de fundaţie ştia bine cum va trebui să fie biserica, dar îndată ce s-a terminat fundaţia a încetat să mai ştie ce a dorit. Fundaţia a anulat tot ceea ce concepuse : ea îi deschide perspective noi, îl tentează, iar el nu fuge de tentaţie. Dă frîu liber imaginaţiei, cu riscul de a păşi peste legile arhitecturii (ba chiar le păşeşte). El n-a fost un om umblat, nu-i erau cunoscute şcolile lumii şi în general şcolile, construia din instinct, avînd în subconştient tradiţia Ulpiei şi a construcţiilor din lemn.

Fiecare piatră aşezată îl trimitea dintr-o parte în alta a universului său, iar frenezia cu care îşi însoţea gîndul condensa forţa marilor creatori de frumos.

Folosind piatră din carierele de gresie şi blocuri cu inscripţii romane de la Ulpia Traiana, nu s-a străduit să potolească formele existente ale materialului de construcţie. Însăşi piatra, forma ei, îl instiga la goana aceea spre înălţime, mai puţin din dorinţa de a oferi credincioşilor un locaş, cît pentru a-şi domoli foamea de forme, cît pentru a materializa violenţa gîndirii lui. După ce a terminat corpul bisericii, ca un paradox, îi adaugă un turn (nu o turlă !) care n-are nici o legătură cu restul, care n-are nici o justificare arhitectonică, dînd chiar impresia de bizar, şi asta se vede fără a fi un expert. Existenţa turnului nu poate dovedi altceva decît expresia unei disperări în faţa logicii impecabile. Ctitorul de la Densuş a fugit de logică, probabil datorită obsesiilor ce se declanşau în el îndată ce apărea o formă nouă. Dar nu numai turnul dovedeşte această idee.

Pe acoperişul bisericii a aşezat patru lei (simetric, doi cu doi), care n-au fost destinaţi acestei biserici, lei care au fost luaţi de la aceeaşi Ulpia, dar care au ajuns acolo pentru că întîmplarea a făcut ca el să-i zărească. Dar ce căutau leii pe o biserică ortodoxă în plin ortodoxism ? Cum se poate explica dacă nu acceptînd ideea că meşterul de la Densuş era un vîndut artei ? Ce legătură poate exista între lei şi o biserică ? De ce nu i-a aşezat în faţă, pentru a da grandoare edificiului ? De ce i-a fixat în spate, deasupra altarului ? E greu de aflat, poate că nu va afla nimeni, în orice caz, doar acolo aveau loc, pentru a nu stingheri impresia de neobişnuit, de haos arhitectonic aparent.

Pentru că ne-am apucat să înşirăm argumentele care susţin ideea că mecanismul gîndirii meşterului, concepţiile lui despre artă aparţin unui om excepţional, neliniştit pînă la bizar, nu putem omite faptul că o asemenea biserică nu s-a construit în străinătate. Chiar dacă în linii mari e făcută după modelul unei biserici bizantine de tip macedonean „plan în cruce dreaptă, simplă", îi lipsesc absidele laterale, adică ceea ce ar fi constituit partea transversală a crucii, iar traveea turlei este mai strîmtă decît a altarului.

Tot la Ulpia găseşte coloane din care foloseşte fusele şi picioarele şi nu-l interesează dacă coloanele sînt perechi, dacă seamănă între ele. Le aşează în jurul bisericii, dar nu lipite de zid, ci cu o elevaţie oarecare, dar nu pentru a prelua nişte eforturi ale zidului. Ele nu au funcţia de contrafort, funcţia lor e pur estetică. Ce l-a necăjit pe meşter a fost lipsa capitelurilor cu care să îmbine coloana de zid. În soluţia lui a trebuit să recurgă la un mijloc rudimentar, dar nu mai puţin spectaculos, realizînd un fel de acoperiş de contraforţi din blocuri masive.

Foarte interesant brîul din cărămidă (pe cant) de sub cornişa bisericii, care desenează motivul nostru naţional a cărui obîrşie se înceţoşează abia în neolitic, curba unduită, care în secolul XIII ajunsese o linie frîntă în zigzaguri. Brîul se repetă pe turn de două ori, adică sub fiecare cornişă a turnului. Acest brîu este unul din cele mai proeminente elemente cu funcţie estetică şi sare în ochi de îndată ce biserica devine obiectul observaţiei.

Interiorul, poate doar pentru că exteriorul te îndeamnă la nedumeriri şi exclamaţii, este apăsător. Luminozitatea este chiar slabă, lumina pătrunzînd prin nişte ferestre aidoma meterezelor. Cele patru coloane care sprijină bolta ocupă prea mult spaţiu, sau asta este impresia, destul că totul pare înghesuit. Picturile murale, care se suprapun violent, încercînd să se anuleze, accentuează această atmosferă, în care nu se poate să nu te gîndeşti că biserica aparţine unor vremuri crîncene, nu mult după trecerea distrugătoare a popoarelor migratoare (acoperişul bisericii a fost din piatră), într-o epocă în care cei ce-şi aveau obîrşia în Ulpia, în munţii Sebeşului, refuzau cu îndîrjire moartea ca neam.

Mircea POPA

„Catacombele" Tomisului

De multă vreme locuitorii Constanţei îşi transmiteau din generaţie în generaţie înfiorătoare legende despre vestitele şi misterioasele „catacombe". Acolo se petreceau crime monstruoase şi acolo nu oricine avea curajul să se aventureze.

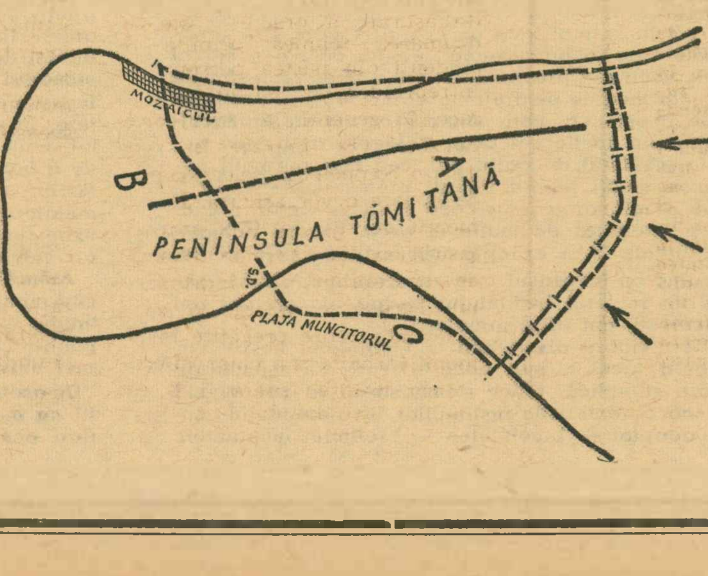
Un grup de cercetători de la Muzeul de arheologie-Constanţa, condus de Vasile Canarache, printr-o muncă pasionată şi plină de curaj, a dovedit în mod ştiinţific că nu-i vorba de nici un fel de „catacombe", ci de lungi şi misterioase galerii subterane. Iată ce ne-a dezvăluit tovarăşul Vasile Canarache : „Am mai spus şi pot repeta că galeriile subterane ale vechiului Tomis ne-au dus pînă acum la o singură concluzie (cu caracter negativ, cum se credea), aceea că, în orice caz, ele nu au fost niciodată canal de scurgere. Aceasta pentru că nu au nici un fel de pantă şi nici o direcţie adecvată unui astfel de scop".

Se pare că, supuşi perpetuu atacurilor barbarilor, vechii tomitani au căutat o cale de respingere şi de apărare în faţa acestor jafuri. Caracterul naturist al cultului lor le-a indicat probabil soluţia primitivă dar în acelaşi timp extrem de ingenioasă, a săpării unor galerii subterane cu caracter defensiv şi, inclusiv, ofensiv. Dar lipsa unei tehnici înaintate de construcţie face ca ideea aceasta genială să nu poată fi realizată practic decît prin intermediul procedeelor avansate de construcţie, aduse de romanii colonizatori. Căci nu trebuie să uităm că dacii i-au folosit pe inginerii romani pentru construirea fortificaţiilor. După cum avansează cercetările, ideea că realizarea construcţiilor galeriilor subterane s-a făcut în epoca stăpînirii romane este complet adeverită. Procedeele de întărire şi sprijinire a zidurilor ce susţin aceste galerii sînt tipic romane. Ipoteza că aceste galerii ar fi putut folosi ca un rezervor de apă potabilă nu credem că se susţine, deoarece tomitanii aveau un sistem mult mai ingenios de alimentaţie în acest sens.

În schiţa empiric prezentată, dăm contururile posibile ale vechii peninsule tomitane. Galeriile subterane au în genere următoarea configuraţie : un capăt al lor (nu este sigur dacă-i un început) îl aflăm în apropierea edificiului cu mozaic, prin care se poate înainta în interior pe o linie care taie peninsula aproape pe la mijloc (A şi B) pînă sub Sfatul popular orăşenesc, unde se gîtuie puţin. Apoi galeria continuă pînă spre actualul Spital dermatologic (S.D.), unde se pierde pe o anumită porţiune sub surpături. Cercetările au descoperit o nouă intrare în galeria care se continuă pe sub cabinele de pe plaja „Muncitorul" (în porţiunea C), pînă unde se presupune a fi fost zidul dinspre uscat al vechiului Tomis. E posibilă existenţa unor galerii ramificate pe tot teritoriul peninsulei ocupat de vechiul Tomis care să fi comunicat între ele într-un sistem. S-au descoperit pînă acum 1 000 m. de galerie, dintre care 700 m. sînt pasabili, fiind degajaţi de eventuale obstacole. Însă, în diverse locuri, se cunosc hrube de diferite lungimi care pot să reprezinte fragmente de galerie distrusă de eroziunile timpului.

Galeriile au o înălţime de 2 metri (în general) şi posedă la anumite distanţe nişte firide scobite în pereţi. Ipoteza cunoscutului arheolog Vasile Canarache propune întrebuinţarea acestor firide pentru aşezarea opaiţelor necesare la luminat. Din loc în loc există puţuri de aerisire. Acestea sînt destul de largi, aşa încît permit pătrunderea şi coborîrea oamenilor în galerii. Un tehnician de la Muzeul de arheologie ne-a comunicat că într-un asemenea puţ de aerisire, care răspundea într-o curte, un cetăţean îşi păstra cîrnaţii suspendaţi ca într-un frigider improvizat.

Pe schiţă, linia dublă întreruptă ar reprezenta întăritura extramurană a cetăţii Tomis. Cînd barbarii pătrundeau pe aici în interiorul cetăţii, tomitanii se retrăgeau ca nişte cîrtiţe în galeriile subterane şi aşteptau plecarea lor. Străpungerea aproape pe la mijloc a peninsulei de către galeriile subterane poate fi un indiciu care să ne conducă şi la concluzia că locuitorii puteau trece dintr-o parte în alta pentru a se putea salva pe mare, îmbarcîndu-se. Dar linia galeriilor de pe sub plaja „Muncitorul" care se îndreaptă spre întăritura extramurană a Tomisului poate indica la fel de bine caracterul ofensiv al galeriilor. Astfel, tomitanii alergau prin galerii şi puteau ieşi în spatele năvălitorilor. Dacă eventual s-ar descoperi urme de galerii care să înconjoare întăriturile extramurane, caracterul ofensiv al acestor fortificaţii subterane ar fi de netăgăduit. Ieşind în spatele năvălitorilor, tomitanii ar fi putut să-i atace prin surprindere şi să-i învingă.

★

Odată năvăliţi pe poarta de apus a cetăţii, barbarii îşi strunîră caii din fugă şi încremeniră în şei, cu ochii îndreptaţi înainte, acolo unde li se arăta, adormită sub linţolii de ceaţă, marea : dintr-un abur albastru se ridica luna, enormă şi cărămizie.

Dar degeaba iscodiră peste tot şi-şi îndemnară caii cu răcnete — cetatea dormea toată în pace. Prin căsuţele mici, aproape cufundate în pămînt, ca şi templele drepte şi înmuiate în ceaţă, nu se vedeau oameni. Nici unul — de parcă i-ar fi sorbit pămîntul.

— Poate că locuitorii s-au ascuns în lună, îşi dădu unul cu părerea în şoaptă şi se cutremurară. Oare n-aţi văzut cum se apropia luna de noi, parcă ocrotindu-i sub nişte aripi nevăzute ?

— Nu, zise altul, seminţia aceasta îşi are zeii ocrotitori în templele de colo — şi arătă spre ele cu o lungă lance.

Cel mai bătrîn din ceată scutură cu putere din cap şi vorbi ca pentru sine :

— O, aceia nu sînt idolii lor. Eu, care am cutreierat pămîntul tot şi n-am coborît din şea decît atunci cînd mi-a murit calul, am văzut momîile de marmură albă venind de peste mare, cu templele lor cu tot şi înfigîndu-se aici.

— S-or fi închinînd mării, răsări alt barbar aplecîndu-se în şea. Şi tuturor li se păru că marea ascunde în clipa aceea, sub cenuşiul ei stins, o taină grozavă.

— Trebuie să plecăm, se înfoie bătrînul din nou, înfricoşat. Un get bătrîn pe care l-am tîrît cu noi în hoardă cu mai mulţi ani în urmă mi-a spus că dumnezeii lor vieţuiesc peste tot, în ierburi şi tufe, în pămînt şi în gîzele văzduhului.

— Nouă nici un zeu nu ne poate face rău. Eu nu mă încred decît vîntului care mă spulberă cu cal cu tot pe aceste şesuri şi-mi dă aripi şi putere să slobod chiotul vestitor de prăpăd. Sînt mulţumit c-am gonit încoace ca un vultur. Pe aceste meleaguri vîntul îţi fluieră lung, nesfîrşit, în urechi — încît nu-ţi vine să-ţi mai cruţi calul. Parcă ai vrea să sari din şea direct pe şalele vîntului, ca să ajungi mai repede la Pontul Euxin ! Aş trece prin ţepuşă din goană viţele din stepe şi nu m-aş uita înapoi decît ca să văd copitele calului meu scăpărînd pe acest meleag pietros, o pulbere de scîntei !

— Pe aceşti localnici cu cojoace de oaie, groase ca nişte ghebe, pămîntul îi are în pază ca pe nişte fii... se mai tîngui bătrînul.

După nenumărate răscoliri în inima caselor, barbarii făcură un foc mare în mijlocul pustiu al cetăţii şi, vrînd-nevrînd, se dăruiră unui somn chinuit — somn de nomazi. Din liniştea nopţii şuieră deodată o ploaie de săgeţi şi de pietre şi numeroasa ceată se învălmăşi. Cei adormiţi se treziră apucaţi de picioare şi tîrîţi în inima pămîntului. Cei treziţi din somn urmăreau pe năvălitorii apăruţi din beznă, dar pînă să pună mîna pe ei aceştia dispăreau lăsînd locul gol ca-n palmă şi apoi apăreau din spate, lovindu-i. Aurul dispăru din desagi şi de sub şeile cailor şi se aşeză unde fusese înainte. Barbarii rămaşi încălecară în grabă şi se năpustiră îngroziţi către porţi. Vorbele bătrînului se adeveriseră — locuitorii Tomisului ieşiseră din pămînt apărîndu-şi aşezarea şi dăduseră mării a doua zi trupurile trufaşilor năvălitori.

Ştefan A. COJOCARU
Marin MINCU

OSCILĂM ÎNTRE Ș

UNELE SUBLINIERI CU PRIVIRE LA AC

O MLĂDIȚĂ

Încă din 1963, la Institutul pedagogic din Bacău s-a organizat pe lîngă catedra de Științe sociale, sub conducerea lectorului MIHAI MERFEA, un cerc de sociologie. Îndrumați de lector, un grup de studenți au contribuit la realizarea unei anchete intitulată „Contribuții la studiul formării conștiinței socialiste a țărănimii cooperatiste". În general, studenții și-au desfășurat ancheta în comunele de unde proveneau. Inițiativa aceasta a avut succes. Un număr din ce în ce mai mare de studenți, printre care cei de la Matematică reprezintă un procent important, și-au manifestat dorința de a participa la anchetele sociologice. În timpul ultimei vacanțe, sub conducerea lectorului Mihai Merfea , a fost întreprinsă o nouă anchetă pe tema „Cartea într-o comună a regiunii Bacău", urmărind toate aspectele legate de citirea, difuzarea și popularizarea cărții. Cu acest prilej, viitorii profesori au fost introduși în metodica cercetării arhivelor și în cea a anchetei. Unii dintre ei au început după aceea întocmirea unor monografii ale școlilor din satele lor. Dar, asemenea unei avalanșe, interesul stîrnit de această acțiune a cuprins un număr tot mai mare de studenți, astfel că la ora actuală conducerea cercului de sociologie e pusă în situația de a selecta serios pe solicitanți. Tematica s-a extins și ea ; alături de studierea „activității educative în familiile din mediul rural unde tatăl lucrează în industrie" (deci lipsește în timpul săptămînii), cu sprijinul catedrei de Pedagogie și sub directa îndrumare a prorectorului N. RADULIAN se organizează și o anchetă sociologică cu caracter pedagogic, urmărind „prevenirea și combaterea rămînerii în urmă în pregătirea elevilor". La solicitarea lectorului Mihai Merfea, prin căminele culturale din comunele unde urmează să se desfășoare aceste anchete au fost strînse întrebări pentru a fi predate unor brigăzi științifice care urmează să fie trimise sub egida Comitetului regional pentru cultură și artă. Aceste brigăzi vor fi alcătuite însă din studenții membri ai colectivelor de anchetă. Subliniem această inițiativă deosebită pentru faptul că îi familiarizează pe viitorii profesori cu activitatea științifică independentă, pentru că sprijină cursurile de activitate culturală prin organizarea unei reale activități la sate și, în ultimă instanță, pentru că reprezintă în institutele pedagogice un experiment deosebit. Sperăm că inițiativa organizării unor anchete de cercetare sociologică cu studenți nu va rămîne izolată la institutul din Bacău, iar faptul că ea este organizată aici cu studenți din anii II și III dovedește că și universitățile pot atrage în această activitate pe studenții din anii mici, care pînă acum nu erau considerați apți pentru munca de cercetare.

Prin bunăvoința portarulu

La Suceava cursurile începeau la ora 8 și se terminau la ora 14. Între 8 și 12 nu se admitea, din considerente de igienă, intrarea studenților în cămin. Acum programul începe la ora 7,30. Ar trebui ca la 11,30 accesul în cămin să fie permis. Totuși, pînă la 12 studenții sînt ținuți în fața porții. După părerea tovarășului lector ALEXANDRU VASILESCU, prorectorul institutului, nu s-a luat nici o măsură întrucît rectoratul nu a fost sesizat în mod organizat de studenți ; i-au atras atenția doar cîțiva mai slab pregătiți profesional.

La Suceava majoritatea studenților preferă să nu meargă la micul dejun cînd se servește lapte, deoarece acesta e prost preparat. După părerea tovarășului prorector, am fost dezinformați de doi-trei studenți care încearcă să creeze atmosferă, iar laptele degresat nu poate fi preparat altfel. Se afumă. Trecem peste contradicție...

La Suceava tuturor studenților căminiști li s-au reținut cîte trei lei la plecarea în vacanță pentru repararea unor stricăciuni la geamuri, instalații sanitare etc. Nu s-a eliberat chitanță pentru banii încasați, nu s-a explicat ce anume va fi reparat, nici modul în care a fost calculată suma totală, nu s-a justificat comitetului de cămin felul în care au fost folosiți banii. După părerea tovarășului prorector, și de această dată noi am fost dezinformați de doi-trei studenți etc, etc. (Adăugăm, pentru a înțelege ridicolul situației, că studenților li s-au pus și flori în cameră, care, atunci cînd s-au ofilit, le-au fost imputate).

La Suceava în fiecare cameră există cîte o cană și două pahare, deși numărul celor care le folosesc e un multiplu de doi. Igienic !

Am transmis aceste sesizări tovarășului prorector, care cu obstinație a încercat de fiecare dată să ne demonstreze că sîntem victima a doi-trei studenți slab pregătiți, care încearcă să creeze o atmosferă nefavorabilă etc, etc. Optica greșită a prorectorului se reflectă asupra întregii munci educative desfășurată în institut și influențează și activitatea asociației studenților. Este semnificativ faptul că, în cursul discuției avute, tovarășul lector Alexandru Vasilescu s-a declarat nemulțumit de faptul că studenții au reales-o pe asistenta Maria Frînceanu ca președintă a C.A.S., pentru că — zice domnia sa — în general dînsa obișnuiește „să se solidarizeze cu studenții".

„Scînteia" a făcut mai zilele trecute cunoscut un incident penibil petrecut la Institutul din Suceava : pentru că nu și-au făcut paturile cum trebuie, cinci studenți și-au văzut confiscate de către adminis
tor așternutul și salteaua. După
remarca cu multă dreptate zia
în fața unor asemenea metode pe
gogice ne putem aștepta ca, în
rînd, viitorii profesori să fie puș
la colț.

Cum se explică faptul că la
ceava a fost creat acest climat st
spiritului universitar ? Cauza co
după părerea noastră, în faptul
studenții sînt tratați cu suspiciu
sînt considerați ca virtuali delicve
predispuși mereu spre încălca
normelor universitare și în gen
a normelor de conviețuire civiliz
(Dacă un student sparge un pa
trebuie să prezinte o dată cu ob
tul cumpărat de la magazin și bo
pentru a se constata că nu l-a fu

Pe verso-ul fișei de bibliotecă : Atenție studenți suceveni, nu uitați nici un moment că vă putem trimite și la Tribunalul penal. De ce această amenințare gratuită ?

Extras din regulamentul Bibliotec

Art. 39 Imprumutătorii sîn
obligați a restitui la terme
cartile. Imprumutătorilor su
nici un cuvînt nu se vor pute
da alte volume înainte de res
tituirea volumelor a căror te
men de împrumut a expirat.
Art. 53 Cititorii care vor sus
trage cărți, foi de manuscris
ori manuscrise întregi, vor
obligați a plăti imediat daune
stabilite de director și vor
eliminați dintre frecventator
Bibliotecii și reclamați instan
țelor penale.

În discuție: MEDIOCRITATEA

Este un fapt demn de reținut : la examenul de admitere în institutele pedagogice observăm că cei care candidează aici sînt în marea lor majoritate absolvenți cu o pregătire mediocră și submediocră. Elevii cei mai dotați merg la politehnică, la universități și ultimii, în majoritatea cazurilor de dragul unei diplome, aleargă spre institutele pedagogice. Or, nu lipsa de exigență în examinarea candidaților este cauza situației pomenite mai sus, ci nota 5 pe care facultatea este obligată s-o accepte. Urmările acestei situații sînt lesne de bănuit.

O discuție cu tovarășul VALENTIN COVIC, decanul Facultății de filologie de la Institutul pedagogic din Oradea, ne-a edificat în acest sens. În primul rînd, cei admiși în institut vin cu o cultură generală îndoielnică, dacă nu le lipsește cu desăvîrșire. Într-o convorbire cu studenții anului II de la Matematici, spre stupefacția decanatului și a noastră, nimeni nu auzise de Balzac, iar despre Shakespeare unul a afirmat foarte timid că a scris „Iliada". O glumă ? Nicidecum, omul era de bună credință.

Și pentru că veni vorba despre anul II Matematici, iată o situație concludentă în însăși formarea lor ca viitori profesori în această specialitate : la examenele ultimei sesiuni, din 61 de studenți au promovat numai 32.

Explicații există și le-am mai pomenit : bagajul de cunoștințe din liceu, aglomerarea materiei în facultate, concentrarea deci a cinci ani de studii în numai trei ani, sînt cîteva cauze obiective. Tovarășul lector POP GRIGORE, de la catedra de Geografie, ne relata că sînt discipline la care numărul de ore afectate este atît de mic încît cea mai riguroasă planificare și sistematizare a materialului de predat n-ar rezolva strălucit situația. De pildă, în cadrul cursului de Biogeografie se predau de fapt trei discipline : Geografia solurilor, Fitogeografia și Zoogeografia. Eforturile pentru asimilare, chiar atunci cînd sînt extraordinare, duc totuși numai la o nebuloasă de cunoștințe.

Tovarășul decan Covic întrevedea astfel de remedii :

— În perspectiva rămînerii la numai trei ani de facultate, ca pînă acum, este necesar să se revizuiască planul de învățămînt, numărul de ore, planificarea materiilor din decursul studiilor. Cum se poate să începi cursul de Analiză literară cu Blaga, cînd nivelul este cel despre care discutam ? Sau, cum se acceptă să se facă paralel cursurile de Geometrie diferențială și de Calcul diferențial, cînd de fapt al doilea ar trebui să-l preceadă pe primul. Și încă ceva: la admiterea în facultăți să nu se mai facă un calcul în care sînt implicate notele de la bacalaureat, pentru că s-a observat la unele școli din provincie tendința unor profesori de de a umfla mediile pentru asigurarea reușitei candidaților. De asemenea, nota minimă de intrare în facultate ar trebui să fie cel puțin 6. Ideală ar fi însă trecerea la institutul de patru ani, cea mai potrivită perioadă de studii pentru viitorii profesori. Astfel ar fi posibilă planificarea judicioasă a disciplinelor, a examenelor, exagerat de multe și grele la ora actuală, iar rezultatele s-ar apropia mai mult de cele dorite.

Discutînd cu tovarășul prof. dr. docent ANGHEL MANOLACHE, rectorul Institutului pedagogic de trei ani din București, am aflat următoarele :

— „Deși viitorii absolvenți ai institutului nostru vor avea de-a face în mai mică măsură cu munca de cercetare științifică, totuși domnește și la noi un stil de muncă caracteristic instituțiilor învățămîntului superior, adaptat — bineînțeles — profilului institutului.
Dispunem în prezent de cadre didactice co
dintre care unele predau și la Universitate s
o muncă de cercetare științifică în instituții
zate. Faptul că avem peste 30 de doctori
vorbește de la sine. Calitatea cadrelor didac
crările lor, precum și cursurile editate au faci
denților noștri activitatea de pregătire profe

Să vedem însă dacă rezultatele la examene
măsura asistenței didactice ce se acordă st
acestui institut. Din totalul celor 1804 studen
prezentat la examene 1785 — ceea ce reprez
procent de 98,4 la sută. Dintre aceștia, un nu
1267 studenți au fost declarați promovați la t
teriile, 19 la sută din ei obținînd note între 9
la sută — note de 7 și 8 ; 10,8 la sută — note
Restul studenților, adică 29,7 la sută, au fost
nepromovați la una sau mai multe materii.

„Institutul nostru are un specific aparte, c
lează între institut și școală". Această afirma
ține tov. NICOLAE CIOBANU, președintele A.S
stitutul pedagogic Pitești, și se pare că își a
cația în nivelul la care se desfășoară proce
tructiv-educativ din institut. De altfel, rezultat
diocre înregistrate aci sînt semnificative. Izvo
tuației de mediocritate care preocupă conduc
stitutului se află, ca și în alte institute pedag
însuși nivelul de desfășurare a examenelor d
tere, în pregătirea slabă cu care se prezintă
tut mulți absolvenți ai școlilor medii, ce-și p
de-a lungul anilor de studii nivelul cu care a
Pentru a putea completa cifrele de școlariza
minatorii închid ochii în fața neștiinței și sca
examenului (chiar și la materiile de specialita
ori sub exigențele bacalaureatului.

Atmosfera de mediocritate este menținută
cum spunea tov. lector MOCANU M., prorecto
tutului — și de programa de învățămînt, prea î
pentru cei 3 ani afectați studiului, tributară
mei universitare.

De asemenea, se consideră că supraîncărcare
III cu materii de specialitate în timp ce în a
riori acestea nu sînt judicios echilibrate, lip

COALĂ ȘI INSTITUT

VITATEA DIN INSTITUTELE PEDAGOGICE

de ce neapărat studenţii ar tre-
să fure ?) În loc să se folosească
ingerea, se folosește constrînge-
Şi neplăcut este faptul că, în
ca educativă, conducerea insti-
ui se bazează nu în primul
pe cadrele didactice și organiza-
de tineret — aşa cum ar fi nor-
— ci, în special, pe funcţionarii
serviciile administrative. Stînd
rbă cu un mare număr de stu-
, am fost surprins de rezerva
tunci cînd era vorba să-şi ex-
deschis sesizările în legătură
ele aspecte ale vieţii de cămin.
dă imediat afară", „Ne ia car-
le masă", „Ne scoate din insti-
De unde o asemenea convin-
Trebuie să spunem că nu
precedente care s-o explice.
iar rectoratul a dat în general
lă de indulgenţă în unele cazuri
călcare a disciplinei universita-
totuşi ? Explicaţia constă în
ţa cu care funcţionarii îşi per-
să ameninţe cu sancţiuni, să
studenţii la ordine, să ia mă-
disciplinare. Ceea ce creează
impresie că actele abuzive ar
ndemîna salariaţilor respectivi.
easta se adaugă faptul că, aşa
rătam, prorectorul e mai cu-
dispus să suspecteze studenţii
intenţie decît să cerceteze cu
ere şi atenţie sesizările lor.
în care a fost dobîndit (pen-
acesta e termenul) dreptul de
niza reuniuni — e elocvent.
ounderea studenţilor poate fi
ată şi în cazul organizării unor
culturale. Dar l-am găsit pe
orector supărat că un student
re (de fapt secretarul U.T.C.
i an) a venit să ceară apro-
entru a organiza reuniunea
bătă. Se consideră că sala
i nu poate fi încredinţată
tudent.
intenţionăm să deschidem o
că cu conducerea Institutului
gic din Suceava. Credem însă
fi util pentru tovarăşul pro-
să întreprindă un schimb de
nţă cu cadrele didactice din
Trebuie să spunem că, ridi-
colo o serie de probleme care
eava par deosebit de actuale
de rezolvat, am fost întîmpi-
u nedumerire şi adesea cu
. La Institutul pedagogic din
Bacău atît rectorul cît şi ceilalţi membri ai corpului didactic consideră studenţii ca pe colegi, străduindu-se să realizeze cu ei o fructuoasă colaborare în procesul de învăţămînt, în activitatea culturală, acordînd o mare răspundere organizaţiilor U.T.C. şi asociaţiei studenţilor în desfăşurarea activităţii educative. Adoptarea unei decizii de către conducerea institutului e de obicei explicată studenţilor, apelîndu-se la participarea lor pentru a o realiza. Amenajarea în holul căminului a unui colţ cu fotolii, mese, în care colegii sau prietenii să poată aştepta studentele căministe, atenţia şi strădania cu care sînt urmărite sesizările studenţeşti de către rectorat, modul de organizare a reuniunilor ş.a. ar putea constitui de asemenea pentru conducerea institutului din Suceava un prilej de a-şi îmbogăţi experienţa.

★

De altfel, aplicarea uneori rigidă a regulamentelor, depăşindu-se chiar spiritul lor se mai manifestă şi la Galaţi. „Studenţii din institutul nostru se plîng că sînt prea mult urmăriţi" — recunoştea tov. rector TEODORESCU. Poate că au şi dreptate. Sîntem de acord că în institutele de învăţămînt superior şi în cămine trebuie imprimată şi menţinută o anume disciplină. Dar de ce trebuie să scrie studentul în condică unde pleacă ?

★

La Oradea, în căminul studenţesc, pavilionul B. O vizită prin cîteva camere, o discuţie cu studenţii. De ce numai două zile pe săptămînă — joia şi vinerea, între 14 şi 16 — ne este permisă folosirea spălătoriilor, cînd anul III Istorie are cursuri?; de ce după amiază, cînd după ore de studiu ne odihnim, vine cîte unul : Scoală-te, inspecţia ! Iată întrebări care ni s-au pus, care au revenit pe parcurs.

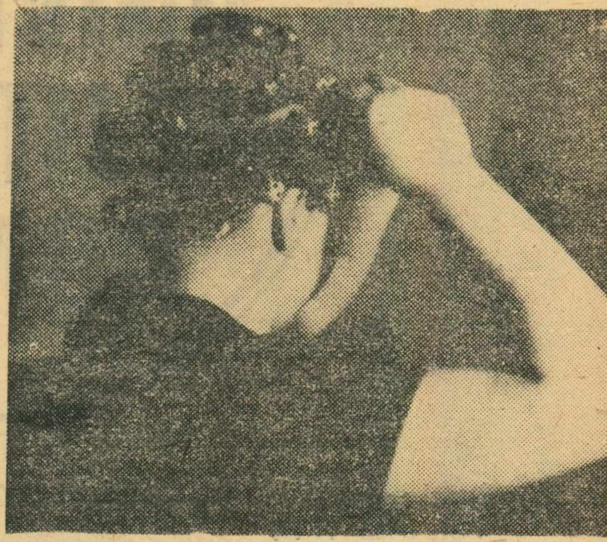
Fireşte, trebuie afectate ore pentru curăţenie, pentru aerisire. „Dar nu înţelegem de ce nu ni se acceptă nouă, studenţilor, să facem curăţenie, să ne gospodărim — ne spune Pîrloagă Doru din anul II Matematici. Pe de o parte ne-ar fi util, pe de alta am dispune judicios de timpul nostru".

Navetiştii

Atît la Bacău, cît şi la Suceava, o treime din cadrele didactice sînt navetiste. Iar despre Institutul pedagogic din Piteşti putem afirma, fără să greşim, că este unul din institutele cu numărul cel mai mare de cadre didactice navetiste. Dacă adăugăm că acestea au, în afara obligaţiilor de predare, o serie de obligaţii organizatorice ca şefi de catedre şi decani, că orarul şi programul altor activităţi din institut au fost, nu o dată, întocmite în funcţie de mersul trenurilor, înţelegem că pe această portiţă s-au pierdut multiple posibilităţi de ridicare a nivelului activităţii instructive şi educative, desfăşurată, în genere, cu străduinţă aici. Situaţia este oarecum similară la Institutul pedagogic din Galaţi.

Desigur, în institutele de învăţămînt superior înfiinţate doar de cîţiva ani e greu să se asigure un corp profesoral stabil. Prezenţa unor lectori, conferenţiari, profesori din alte oraşe poate contribui şi la transmiterea experienţei universitare, la formarea unui climat spiritual specific învăţămîntului superior. Din păcate însă nu întotdeauna navetiştii au asemenea preocupări, participarea unora la activitatea educativă fiind formală. Mai grav ni se pare faptul că la unele institute şi rectorul e pasager. La Suceava el vine luni şi pleacă marţi.

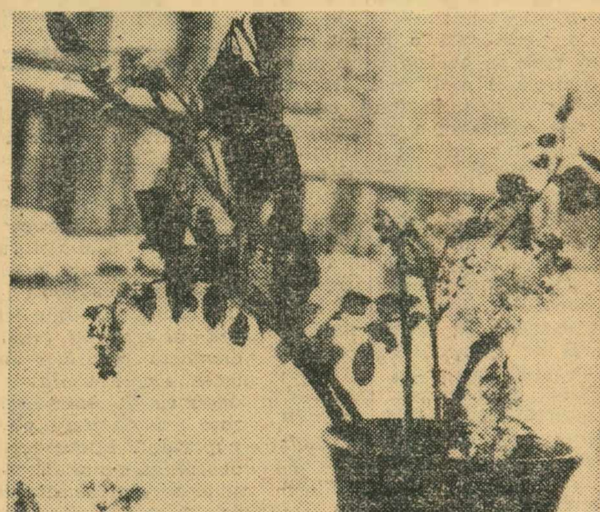
— Am venit de la început hotărît să rămîn şi să fac totul pentru a realiza o universitate adevărată, oricît de ambiţioasă şi poate lipsită de modestie ar părea unora această dorinţă — ne mărturisea prof. GH. HASAN, rectorul institutului din Bacău. Ceea ce îmi relataţi despre prelungitele dificultăţi de creştere ale institutelor din Suceava, Galaţi, Piteşti nu poate fi despărţit, după opinia mea, de faptul că acolo, de la înfiinţare, încă nu s-a asigurat stabilitatea completă a conducerii.

Părul pus pe moaţe ? În sesiune ? Vai de mine, la noi la Galaţi e inadmisibil. Am fost o dată şi criticată la panoul de fotografii pentru că am îndrăznit

*

Într-adevăr e o bucurie să ai flori în cameră. Muşcatele au viaţa scurtă şi cînd se ofilesc studenţii suceveni trebuie să le plătească. Bucuria de a avea flori...

cursuri adecvate învăţămîntului superior pedagogic, transferul unor studenţi la facultăţi similare din alte institute pedagogice întreţin mediocritatea. La Piteşti, dintre cei transferaţi, nu există aici măcar unul care să nu fi repetat cel puţin un singur an.

Pe de altă parte, acţionează dăunător elementele care preferă să rămînă în institut pînă reuşesc la examenul de admitere în alt institut de învăţămînt superior.

Organizaţia de partid din Institutul pedagogic apreciază că, deşi există o situaţie de supraaglomerare a studenţilor, există totuşi suficient timp pentru studiu individual, activitate cultural-educativă, odihnă. Însă organizaţia U.T.C. şi A.S. nu manifestă exigenţa necesară pentru a curma unele încălcări ale normelor de conduită, nu stimulează iniţiativa studenţilor iar aceştia nu privesc cu răspundere obligaţiile ce le revin. Din dorinţa de a nu le răpi studenţilor din timpul de studiu cadrele didactice şi organizaţiile de tineret preferă să rezolve singure o serie de sarcini.

Nu s-ar putea afirma că în colectivele de conducere ale institutelor şi în consiliile ştiinţifice n-ar exista intenţia de a găsi căile cele mai eficiente pentru îmbunătăţirea muncii instructiv-educative în rîndul studenţilor. Iată, de exemplu, la Institutul pedagogic din Galaţi, lunar, începînd din octombrie trecut, au fost analizate pe rînd : activitatea pentru asigurarea bazei materiale şi bibliografice, activitatea cultural-educativă din anul trecut şi planul educativ al cadrelor didactice, situaţia din cercurile de iniţiere ştiinţifică a studenţilor, activitatea din cămine, organizarea şi conţinutul practicii pedagogice, disciplina şi pregătirea profesională a studenţilor etc. Cu toate acestea, după cum afirma tovarăşul conf. dr. ION TEODORESCU, rectorul institutului, s-au obţinut rezultate bune, dar nu mulţumitoare. După sesiunea din iarnă institutul are 60,5 la sută din studenţii săi integralişti. Rezultatele sînt doar cu cîteva procente mai bune decît anul trecut. Disciplina s-a îmbunătăţit (în primul semestru al acestui an s-au dat 13 sancţiuni, faţă de 45 în perioada corespunzătoare a anului trecut), dar în grupe opinia studenţească nu se manifestă mulţumitor ; a existat tendinţa şcolărească de a învăţa numai după notiţe, dar unele cursuri n-au fost încă multiplicate pentru studenţi ; 40 la sută din numărul studenţilor sînt cuprinşi în cercurile de iniţiere ştiinţifică, în timp ce tematica şi activitatea lor nu depăşesc efortul de completare a unor cunoştinţe prezentate mai succint la cursuri sau legate de specificul regiunii, iar lucrările cele mai bune nu sînt în vreun fel popularizate mai larg. Anul I păstrează încă mentalitatea de studii din şcoala medie, iar cadrele didactice mai dovedesc încă delăsare în a-l ajuta să se adapteze la o activitate de nivel universitar. „Este mai mult decît o şcoală medie foarte bună" — caracteriza conf. dr. I. Teodorescu profilul institutului pedagogic.

Nu poate oare atinge un nivel superior institutul de 3 ani ?

Institutul pedagogic, prin profilul său, îşi propune să formeze profesori, dar în acelaşi timp şi activişti culturali la sate. În practica pe care o fac, studenţii nu pot merge la sat din cauza unor dificultăţi de deplasare. Efectuînd-o în oraş, unde există şi profesori conducători de practică cu mai multă experienţă, studenţii nu au posibilitatea de a face practică cultural-educativă. Cum se poate ieşi din acest impas ?

Iată ce spune tovarăşul Anghel Manolache, rectorul Institutului pedagogic din Bucureşti : „S-a considerat necesar ca practica pedagogică să fie organizată la şcoli generale de 8 ani, în **condiţii cît mai variate** — atît la şcoli din Bucureşti, cît şi la şcoli din mediul rural, unde actualii studenţi vor activa ca profesori. În anii trecuţi s-a organizat pentru studenţi şi o practică pedagogică la şcolile din mediul sătesc. S-a dovedit cu această ocazie că ea dă rezultate foarte bune, atît în ce priveşte formarea deprinderilor pedagogice ale studenţilor, cît şi cunoaşterea şi familiarizarea lor cu viitoarele condiţii de lucru în care vor activa. Personal, consider că ar fi extrem de util ca aproximativ jumătate (şi anume partea I) din practica continuă să fie efectuată la ţară, urmînd ca lecţiile finale şi cele de dirigenţie să fie ţinute la şcoli din oraş. În felul acesta, practica pedagogică va avea numai de cîştigat, iar rezultatele nu vor întîrzia să apară".

Extrem de interesantă ni s-a părut şi propunerea tovarăşului G. G. URSU, decanul Facultăţii de filologie, care consideră că ar trebui să fie folosită tradiţia şcolii noastre în practica pedagogică prin reînfiinţarea în cel mai scurt timp posibil a şcolilor speciale, denumite cîndva „seminarii pedagogice".

„În felul acesta — ne spune d-sa — s-ar înlătura şi unele neplăcute rezerve cu care mai sîntem întîmpinaţi, pe alocuri, de profesori ai şcolilor generale unde studenţii noştri susţin practica pedagogică".

La Institutul pedagogic din Oradea se ţine, cu cele patru facultăţi existente, un curs de activităţi culturale. În discuţiile purtate, studenţii de la Matematici susţin că e de prisos un astfel de curs, cînd şi aşa materia e arhiaglomerată. De pildă, despre istoricul regiunii s-ar fi putut afla lucruri interesante în cadrul unui simpozion. Studenţii ştiu că vor fi profesori la ţară, că vor desfăşura activităţi obşteşti. Nu vor ajunge însă directori de cămine. Or, trebuie găsită o altă formă, modalităţi noi privitoare la cunoaşterea muncii culturale şi în acest curs care se ocupă de chestiuni strict organizatorice (librării, biblioteci, cămine raionale etc.).

Să ni se dea de pe acum posibilitatea, spune studentul Monea Mihai de la Matematică, să alcătuim conferinţe de popularizare a ştiinţei, să le expunem în satele în care mergem (cîţiva dintre noi, în timpul vacanţei au primit astfel de conferinţe, gata scrise din partea Comitetului de răspîndire a ştiinţei şi culturii, conferinţe prea savante pentru auditoriul sătesc şi foarte slabe pentru specialişti), să fim îndrumaţi, iar orele afectate acestui curs să fie înlocuite cu ore de matematici.

Pagini realizate de : Georgeta RUŢA, Andrei BANC, Marta CUIBUŞ şi Constantin ANTONIU

DIMENSIUNI UNIVERSALE ALE LITERATURII ROMÂNE

La Academia din Berlin, văleatul 1714

Cînd, în 1714, „nemuritorii" Academiei berlineze invitau pe unul din fotoliile înaltului lor for pe Dimitrie Cantemir, ei aduceau, de fapt, un prim omagiu, înscriau o primă recunoaştere culturală a poporului român, din care se trăgea prinţul, marele savant şi scriitor D. Cantemir.

Recunoaşterea venea ca o încununare a activităţii acestei ilustre personalităţi din istoria culturală a românilor, dar avea în acelaşi timp şi o semnificaţie mult mai largă. Se recunoştea, în fond, capacitatea creatoare a unui popor care se impunea tot mai mult atenţiei lumii. Marea lui operă istorică „Incrementa atque decrementa aulae othomanicae" este prima sinteză despre istoria Turciei, răspîndită în limbile de mare circulaţie ale Europei. Ea a constituit o lungă perioadă de vreme singura sursă de informare ştiinţifică în această problemă. Cu **Descriptio Moldaviae** savantul român făcea posibilă, pentru prima dată, cunoaşterea geografiei, istoriei, etnografiei, vieţii spirituale a poporului nostru.

Ultimul moment premergător dezvoltării literaturii române a fost acela al Şcolii ardelene, al **iluminismului** românesc, cum, pe drept cuvînt, l-a numit prof. D. Popovici într-o carte, în limba franceză, dedicată acestei perioade. Samuil Micu, Gh. Şincai şi Petru Maior şi-au alcătuit unele lucrări în alte limbi, atrăgînd atenţia asupra originii poporului român.

Bibliografia scrierilor în alte limbi pînă în secolul al XIX-lea este inpresionantă; opere politice, filozofice, istorice, morale aparţinînd autorilor români se adresau străinătăţii, recunoscîndu-li-se valoarea pretutindeni unde au ajuns, folosind cărturarilor din alte locuri atît în cunoaşterea poporului nostru, cît şi în lucrările pe care aceştia le realizau. Era încă de atunci pregătit terenul pentru propagarea adevăratei literaturi care se va dezvolta odată cu zorii secolului al XIX-lea.

Rapsozi „pe-o gură de rai"

Intr-un moment în care literatura propriu-zisă îşi croia abia drum, limba literară naţională aflîndu-se ea însăşi în plin proces de formare, folclorul a fost acela care a dat măsura capacităţii creatoare a naţiunii noastre. Cei care, mai întîi, au atras atenţia asupra folclorului românesc au fost călătorii străini. Folclorul a ţinut multă vreme locul stadiului clasic al literaturii române. Nicolo Barsi, Martin Opitz, Kemeny Janos, Paul Strassburgh, Marcus Bandinus sînt cei dintîi care, trecînd prin ţările noastre, au consemnat valoarea folclorului românesc. Dar răspîndirea lui avea să cunoască adevărata strălucire la jumătatea secolului al XIX-lea, după ce V. Alecsandri realizase culegerea de „poezii poporale". Poetul şi patriotul deschidea cu acestea un prim şi important capitol în istoria folcloristicii româneşti. Volumul lui este tradus în 1855 în limba franceză sub titlul „Ballades et chants populaires de la Roumanie", cu o prezentare de H. A. Ubicini. Cu nestematele populare cuprinse în culegerea lui V. Alecsandri, scriitori şi cărturari de renume european ca Prosper Mérimée, Jules Michelet ş. a. au luat cunoştinţă cu încîntare şi admiraţie.

Folclorul nostru va stîrni în continuare interesul unor filologi şi traducători francezi ca: Jules Brun, Léo Bachelin, Pierre Aubry, Jean Voilquin, Dora d'Istria ş.a. Graţie traducerilor şi studiilor acestora, literatura noastră populară intră în sfera admiraţiilor poetului Sully Prudhomme, laureat, doar peste cîtva timp, al întîiului premiu Nobel pentru literatură.

În 1896 apărea la editura „Alphonse Lemerre" din Paris cartea „Le Romancero roumain" cuprinzînd 42 de „mituri şi legende", cîntece şi doine populare româneşti, culese şi traduse de G. Dem. Theodorescu şi Jules Brun.

În limba engleză, primul volum de folclor românesc apărea în 1854 prin grija lui E.C. Grenville Murray, care remarca în prefaţă: **„Doinele par să aibă în ele ceva din trăsăturile cîntecelor lui Ossian, numai că acestea, în loc să aparţină unei naţiuni liniştite, grave, mistice ca Scoţia, sînt cîntecele unui popor care trăieşte sub un binecuvîntat cer de vară, şi ale cărui vise vorbesc toate despre strălucirea soarelui, despre flori, despre lună şi stele... Dacă Doina dă cititorului numai jumătate din plăcerea care mi-a dat-o mie, atunci desigur acesta va fi încîntat".**

Cei care şi-au îndreptat, printre primii, atenţia asupra comorilor artei româneşti au fost, în Italia ca şi în Franţa, filologi şi scriitori filo-români, ca acel pasionat Giovenale Vegezzi-Ruscala, care a salutat prin articole şi recenzii culegerile lui Alecsandri, iar mai tîrziu va ţine la Universitatea din Torino cursuri facultative de limbă, literatură şi istorie română şi, în cadrul acestora, primele prelegeri vor fi dedicate folclorului nostru. Activitatea lui Ruscala va fi continuată de savanţi ca Angelo de Gubernatis, Arturo Graf, iar în secolul al XX-lea de alţi filologi şi literaţi cunoscuţi: Carlo Tagliavini, Luigi Salvini. Drumul unor valoroase cercetări italiene prilejuite de folclorul nostru îl deschidea savantul A. de Gubernatis, cel care în 1898 scotea la Florenţa cartea „La Roumanie et les Roumains" şi din ale cărei numeroase şi calde pagini n-am avea loc să cităm aici decît o frază edificatoare, reprezentativă: **„Bogăţia tradiţiilor populare româneşti este imensă, s-ar putea spune inepuizabilă". „Doina este principala manifestare a liricii populare româneşti, creaţie tipică, pur naţională şi originală, pe care n-o găseşti aproape la nici un alt popor"**, avea să completeze după cîteva decenii, într-un studiu la o amplă carte de folclor românesc, compatriotul lui Gubernatis, Luigi Salvini.

Opinii similare, în care admiraţia însoţeşte continuu aserţiunea ştiinţifică, vor fi exprimate deopotrivă de mulţi alţi traducători germani sau spanioli, folclorişti ca Arthur şi Albert Schott sau ca prof. Luis L. Cortès de la Universitatea din Salamanca. **„Puţine popoare se pot mîndri că posedă un aşa de bogat, variat şi interesant folclor, ca naţiunea română"** spunea acesta din urmă într-o carte de peste 300 de pagini, dedicată în întregime literaturii noastre populare şi apărută la Salamanca în 1955.

Folclorul nostru, greu de atîtea frumuseţi, s-a înscris de mult în conştiinţa lumii; rapsozii lui anonimi şi-au cîştigat dreptul la o întinsă circulaţie şi au trecut definitiv de „pe-un picior de plai / (de) pe-o gură de rai" în galeria de aur a celor mai îndrăgite cîntece ale lumii, trăindu-şi „tinereţea fără bătrîneţe şi viaţa fără moarte".

„Cînd privesc zilele de-aur a scripturelor române"

Cel de la care am împrumutat versul de mai sus, spre a nota aici, succint, răspîndirea marilor noştri clasici în lume, se numea Mihai Eminescu şi este astăzi tradus în circa 34 de limbi. E adevărat, marele nostru poet naţional trecuse graniţele ţării încă în viaţă, cînd îi apar la Bonn, în 1881, 19 din poeziile sale, dar tot la fel de adevărat este că aprecierea, cunoaşterea operei lui, au sporit în perioada următoare ca şi în cea interbelică, iar adevărata lui recunoaştere mondială, ca şi în cazul tuturor marilor noştri scriitori, avea să fie un fenomen înregistrat de analele istoriei literare contemporane. Traduşi în limbi de mare circulaţie (franceză, engleză, rusă, germană) ca şi în alte idiomuri aparţinînd diverselor ţări ale lumii, marii noştri scriitori Eminescu, Creangă, Coşbuc, Rebreanu, M. Sadoveanu întrunesc astăzi mii de cititori sau — ca în cazul lui Caragiale — spectatori entuziaşti, îndrăgostiţi sincer de arta literară românească. Dacă Eminescu a fost aşezat de critici literari cunoscuţi (Rosa del Conte, Alain Guillermou, Gáldi László) alături de Leopardi, Poe, distingîndu-i-se în peisajul romantic sau postromantic timbrul original al poeziei sale, tot astfel Creangă, povestitorul plin de căldură, evocator, într-un stil fără egal, vibrant, autentic, al universului copilăriei, a fost comparat cu Mark Twain, s-a bucurat de numeroase exegeze străine şi este citit astăzi în aproape 30 de limbi.

Romanele lui Rebreanu, care circulă astăzi în 20 de limbi, au fost apreciate în decursul vremii de scriitori şi critici literari de valoare ca: André Bellessort, Pierre Mesnard, membru al Academiei franceze, Yves Auger, iar autorul „Baltagului" şi al „Fraţilor Jderi", citit astăzi în limbile a peste 45 de ţări, a apărut în traduceri publicate sub egida unor înalte foruri internaţionale, ca U.N.E.S.C.O.

„Mirabila sămînţă", poezia lui Lucian Blaga, teatrul şi studiile sale filozofice s-au bucurat şi se bucură tot mai mult de atenţia unor buni exegeţi şi traducători, completînd în conştiinţa cititorilor străini imaginea poeziei moderne româneşti, care continuă scripturele de aur ale clasicilor înaintaşi.

„Văzduhul sună de viori"

Aceasta pare să fie, exprimată metaforic, printr-un vers arghezian, imaginea literaturii contemporane, care trăieşte, prin cele mai realizate opere ale ei, un salt neîntrerupt spre universalitate. Asistăm cu mîndrie la procesul impunător al revărsării marilor noştri clasici şi moderni în literatura universală şi, o dată cu ei, la preţuirea largă a celor mai buni continuatori ai scrisului artistic românesc ilustrat de mari înaintaşi.

Decanul de artă şi de venerabilă vîrstă al poeziei contemporane, Tudor Arghezi, a cunoscut în anii noştri preţuirea unui public cititor de pe diverse meridiane; franceza, germana, spaniola, rusa, italiana, maghiara, bulgara, polona, engleza, portugheza şi alte limbi au dat învelişuri lexicale noi cuvintului arghezian, adinc în sensurile sale umane şi filozofice, strălucitor prin forma şi armonia pe care le dă la iveală. Poeţi de valoare ca Luc-André Marcel (Franţa), Mario de Michelli şi Salvatore Quasimodo (Italia), Rita Boumi-Papa (Grecia), scriitori de talia mondială a unor Rafael Alberti şi Maria Teresa Leon s-au simţit onoraţi să elaboreze traduceri din marele lor confrate român şi au exprimat despre el opinii entuziaste.

Lîngă romanele preţuite, iar unele, ca „Desculţ", traduse în peste 40 de limbi, ale lui Zaharia Stancu, salutate şi comentate de critici literari contemporani cunoscuţi, stau în rafturile atîtor biblioteci străine şi găsesc admiraţia cititorilor din diverse ţări, prozele lui Eugen Barbu, Titus Popovici, Marin Preda, versurile lui Mihai Beniuc, Eugen Jebeleanu, Maria Banuş, Al. Andriţoiu, Tiberiu Utan, Ion Brad, A. E. Baconsky şi multor altora, teatrul lui Aurel Baranga, Al. Mirodan... O bibliografie completă ar da la iveală un fenomen, de altfel existent şi îmbucurător, acela că însăşi cea mai tînără generaţie a noastră de scriitori stîrneşte un interes în creştere pe alte meridiane literare. Poeţi ca Nichita Stănescu, Marin Sorescu, Ana Blandiana, Ion Alexandru, Cezar Baltag ş.a. au pătruns fragmentar în reviste literare prestigioase din diverse ţări sau în unele cu circulaţie mondială şi se bucură de elogiul specialiştilor şi al iubitorilor de poezie.

Privind, aşadar, fenomenul artistic contemporan în strînsă legătură cu cel clasic, al marilor înaintaşi răspîndiţi şi preţuiţi astăzi în lume ca niciodată în trecut, se poate spune, în adevăr, că pe aceste meleaguri „văzduhul sună de viori". De viori, a căror rezonanţă depăşeşte spaţiul autohton, aducînd încîntare numeroşilor iubitori străini ai muzicii cuvîntului românesc.

★

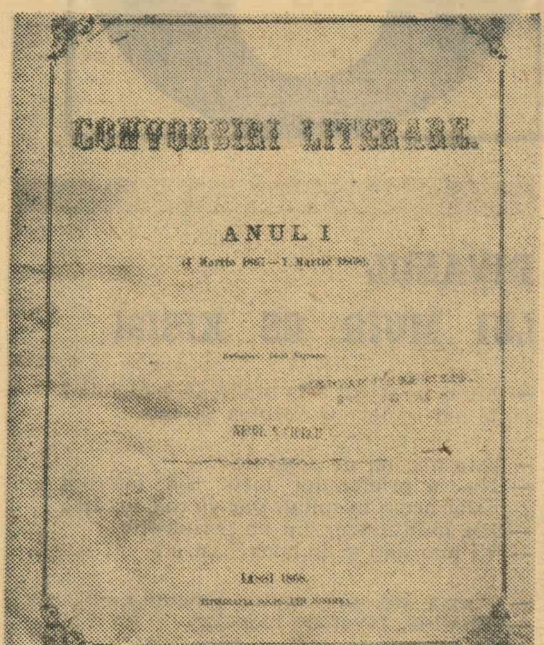
Este greu de surprins într-o microsinteză un fenomen de proporţii, ca acela al difuziunii literaturii noastre în lume. Datele, informaţiile, aspectele sînt atît de bogate încît, rezumîndu-le, ai parcă sentimentul că nu ai reuşit să închegi esenţialul. Iată de ce, în încheierea acestei priviri pasagere asupra a ceea ce este, de fapt, vasta monografie a universalităţii literaturii române, o certitudine majoră se impune de la sine. În contextul ştiinţei şi culturii române, care a dat naţiei noastre şi lumii întregi pe Traian Vuia şi Aurel Vlaicu, pe Gheorghe Marinescu şi Victor Babeş, pe Brîncuşi şi Enescu şi atîtea alte personalităţi din diverse domenii, literatura noastră, prin reprezentanţii ei străluciţi, se înscrie, de asemenea, cu cinste în istoria literaturii universale.

Constantin CRISAN
Victor CRACIUN

RELIEF

MUZICAL • PLASTIC • LITERAR

LA CENTENARUL „CONVORBIRILOR LITERARE"

CONVORBIRI LITERARE.

ANUL I

1 Martie 1867 — 1 Martie 1868.

IASSI 1868.

Generațiile spirituale se manifestă și se întregesc poate în egală măsură atît prin contribuția lor intrinsecă, inedită, cît și prin rezultatele examenelor critice pe care le dau față de operele generațiilor anterioare. O generație care nu e capabilă de o judecare lucidă a faptelor petrecute înainte de ea nu poate fi capabilă de creații proprii, autentice ; ceea ce va face va fi o operă ieșită de sub imperiul inconștienței și cînd va reuși ceva, reușita se va datora întîmplării. O generație sănătoasă își scontează rezultatele pentru că va ști ce să preia ; ea va învăța din faptele antecedenților și va adăuga creații noi în cadrul unor traiecte de continuitate. Junimea a plecat în întreprinderea ei sub fascicolul de raze al acestui deziderat. „Direcția nouă" era deci inevitabilă. Meditația autocritică, răsfrîngerea lucidă asupra propriului organism cultural și a funcționalităților lui este lecția perenă pe care Junimea și Convorbirile literare au lăsat-o posterității românești. Dincolo de orice reguli filozofice depășite, în care mentorul mișcării a crezut că-și poate ancora estetica și logica sa proverbială, dincolo de opțiunile, fricțiunile, multe, care au existat între membrii acestei largi echipe și din relevarea cărora unii au mizat să-și cîștige un loc în istoria literară, Junimea a fost una dintre primele vîrste, lucide de sine, ale culturii noastre moderne.

Privind un tablou din 1883, pe care revistele l-au reprodus cu prilejul aniversării și care cuprinde medalioanele membrilor, extragem o constelație de faimă : Eminescu, Creangă, Caragiale, Alecsandri, Maiorescu, Xenopol, Conta, Slavici. Dintre ei, „junimist" convins și statornic (Călinescu pune semnul egalității între om și mișcare) n-a fost decît Maiorescu. Deci, mișcarea de spirit și emoție nouă pe care a inaugurat-o Junimea și au reflectat-o Convorbirile literare a avut acea deschidere largă, inefabilă, prin zarea căreia au trecut, chiar și prin simpatie de moment, aproape toate spiritele de prestigiu ale vremii, fie și numai pentru a-și lua avînt. Cei din afară și care au purtat polemică cu mișcarea ieșeană — cazul Hașdeu, de pildă — au fost solicitați indirect să-și ascută uneltele de atac, să-și nuanțeze argumentațiile. Din perspectiva timpului putem măsura dobînzile.

Omului și revistei care l-au impus pe Eminescu, l-au apărat pe Caragiale de interpretări dogmatice, l-au publicat pe Creangă și pe ardeleanul Slavici, au elogiat poezia națională a lui Goga etc. li se cuvine un prinos dincolo de cel festiv, prilejuit de o aniversare trecătoare. Prinosul ține de o datorie. Cum spunea Pompiliu Constantinescu în martie 1940 : „Istoria noastră literară are de înlăturat numeroase prejudecăți, are de distrus multe legende păgubitoare despre Junimea și raporturile lui Maiorescu, omul și criticul, cu scriitorii timpului. Va sosi cîndva momentul să se scrie o istorie amănunțită, dreaptă, a Junimii, și să se restabilească după documente sigure fizionomia etică a celui care a fost acuzat de egoism și indiferență față de literații pe care i-a iubit și prețuit".

Timpul a sosit — e cel prezent.

Gh. SUCIU

EXPOZIȚIA RETROSPECTIVĂ DE SCULPTURĂ CÉLINE EMILIAN

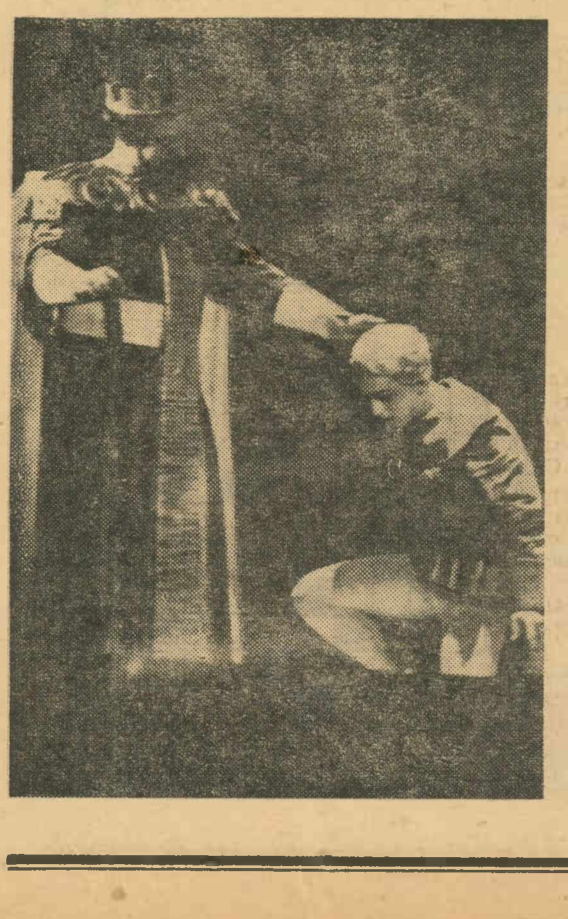
Expoziția retrospectivă de sculptură din sălile Dalles readuce în actualitate o artistă care și-a desfășurat activitatea cu deosebire între cele două războaie mondiale, Céline Emilian. Expoziții : Franța, Italia, Anglia. Lucrările artistei se găsesc în muzee și colecții particulare pînă în îndepărtata Japonie. Expozițiile s-au bucurat de cel mai mare succes. Cronica de artă socotește lucrările artistei „chiar geniale", ne încredințează o informație precară, improvizată, adăugată în pripă cu un creion cu pastă pe contracoperta unui pliant meschin prin sărăcia lui (organizatorii pot fi „felicitați" pentru lipsa lor de respect față de artă și vizitator, o lipsă de respect care ne-a tăiat respirația).

Dar gipsurile, bronzurile, lucrările de marmură și teracotă ale Célinei Emilian, dincolo de această penibilă introducere în ambianță, ne oferă surprize. Scuturîndu-se de cuvintele inutile, ele se vădesc a fi structurate de o mînă sigură, mînă condusă de o concepție dintre cele mai nobile despre artă și rosturile ei. Cultivînd cu ardoare portretul, artista conferă omului un loc central în cadrul preocupărilor sale. Ea descinde, artistic, din Girardon și din sculptorii antichității egiptene, cu alte cuvinte din portretiștii de curte, cu specificația că fiecare model în parte i-a fost în egală măsură suveran. Un „Bălcescu" oarecum sceptic, dar stăpîn pe evenimentele în vîrtejul cărora l-a aruncat istoria, un „Mirel" uimit în fața caleidoscopului lumii, o „Țărancă bătrînă" patinată într-o tehnică frustă, care ne amintește de sculpturile în lemn policrome ale Germaniei medievale, sau un „Pirandello" mefistofelic — iată numai cîteva dintre portretele în care s-a investit căldură, ca ambiția evidentă de a nu se omite nici un reper din geografia vastă a caracterelor umane.

Desigur, într-o epocă dominată de geniul unui Brâncuși, devine dificil să impui o artistă realistă într-un sens care la prima vedere poate apare îngust, limitat. Nu întîmplător sculptorița a dezvăluit mai pregnant dimensiunile spirituale ale personalității sale tocmai în lucrări care se vor ecoul căutărilor cărora le-a căzut pradă arta modernă. În acest sens, evidențiază mai bine solidaritatea Célinei Emilian cu contemporanii săi întru artă acea „Pomonă" radioasă, vibrantă, descarnată, ca și fructele pe care le ține în brațe și a cărei majoră misiune pare aceea de a ne convinge că bogăția și plenitudinea lumii nu rezidă nicidecum în opulență, ci în vitalitate, în tensiunea ascunsă a structurilor sale. Este poate cea mai desăvîrșită creație a unei artiste însetată de echilibru, rar dominată de vanitatea, riscantă uneori, de a transcende dincolo de trăsăturile pe care i le oferă modelul.

Mihai PELIN

„LOHENGRIN"

Așadar, după 25 de ani, scena bucureșteană a reintrodus în repertoriul său opera Lohengrin, capodopera creației wagneriene. Mult așteptata premieră (promisă cu doi ani în urmă) constituie o izbîndă pe mai multe planuri : îmbogățirea repertoriului cu o nouă lucrare valoroasă, reconfirmarea maturității artistice a colectivului respectiv, absolut necesară pentru rezolvarea deosebitelor dificultăți pe care le impune o asemenea realizare complexă, precum și lărgirea sferei de cunoaștere a acestui titan al muzicii care a fost Wagner (reprezentat pînă acum de o singură operă, „Maeștrii cîntăreți", și aceea programată cam o dată sau de două ori pe stagiune). Wagner a fost într-adevăr un titan, un reformator în cea mai înaltă accepție a cuvîntului. Istoria muzicii cunoaște puține asemenea cazuri. În operă, Monteverdi, Glück și Wagner au fost cei care au schimbat hotărîtor cursul acesteia, fiecare la rîndul său, aducînd-o cît mai aproape de realitate, umanizînd-o. La apariția lui Wagner opera avea un făgaș bătătorit, în care se închistase de zeci și zeci de ani. Stilul belcanto-ului și al „operei mari" (Grand Opera) făcuseră din ea un mijloc de etalare a virtuozității vocale a cîntăreților, fără a ține prea mult seama de cursul acțiunii, de conflictul dramatic. De aceea operele lui Wagner din perioada sa de maturitate artistică, cum ar fi „Olandezul zburător", „Tannhäuser", „Lohengrin", „Tristan și Isolda" etc. nu mai conțin arii sau duete de sine stătătoare ; muzica se scurge aici într-un șuvoi neîntrerupt, asemănător — după cum spunea compozitorul — cursului firesc al vieții. Această noutate a dus la prima mare reformă a lui Wagner — „melodia infinită". Pentru a caracteriza personajele, el le însoțește cu cîte o melodie specifică fiecăruia pe tot parcursul acțiunii, creînd astfel „laitmotivele". Wagner realizează un sincretism între text, muzică și dans, conferind fiecăreia dintre ele aceeași importanță ; orchestra devine astfel dintr-un acompaniator un personaj în desfășurarea acțiunii, în cele mai multe cazuri cu funcție de comentator, asemănător întrucîtva corului vorbit din tragedia antică. Pornind de la aceste premise, putem aprecia spectacolul Operei din București ca o realizare remarcabilă. Vom aminti în primul rînd deosebita performanță regizorală a maestrului emerit al artei Jean Rinzescu. Îmbinînd într-un mod fericit monumentalul impus de discursul muzical cu simplitatea unei viziuni moderne, regizorul Rinzescu a făcut încă o dată dovada echilibrului și fanteziei sale artistice. Un ajutor prețios al regizorului a fost semnatarul decorurilor și costumelor, Roland Laub. Un decor fix, care însă își schimbă valoarea funcțională de la scenă la scenă, printr-un ingenios joc de lumini și panouri — lucru experimentat (nu întotdeauna cu succes) în teatru, dar mai puțin în operă. Un vînt proaspăt adie prin compartimentele de orchestră și cor. În rolul titular, Ludovic Spiess confirmă ascensiunea sa neîntreruptă ; glasul său cîștigă pe ce trece în frumusețe și amploare. Cînd interpretarea se va ridica la nivelul vocii, vom vorbi, cu siguranță, de un mare artist. Roluri conturate cu dramatism au fost cele realizate de Zenaida Pally și David Ohanesian ; i-am pretinde poate celei dintîi mai multă atenție la dicțiune. Cu totul realizate rolurile interpretate de Nicolae Florei și studentul Ludovic Konya. Elisabeta Neculce a cîntat în stil, însă glasul său nu a avut amploarea necesară.

Așteptăm evoluția celorlalte garnituri care, scăpate de emoția premierei, vor contribui la ridicarea nivelului artistic al spectacolului.

Cristian MIHAILESCU

etc

POLIECRANUL

Dintre inovaţiile aduse în ultimii ani spectacolului cinematografic nici una n-a adus modificări de natură estetică. Cinemascopul, panoramicul, circorama n-au făcut decît să mărească unghiul de luat vederi. Scenograful ceh Iosef Svoboda, autorul lanternei magice, a propus nu de mult o proiecţie pe trei sau mai multe ecrane de dimensiuni variate şi mobile: poliecranul. Sistemul lui Svoboda permite o compoziţie artistică a imaginilor şi acţionează prin ritmul timpurilor şi spaţiilor. Semnificaţiile imaginilor proiectate simultan se nasc din raportul în spaţiu al ecranelor, din opoziţia imaginilor statice cu cele în mişcare, din deplasările suprafeţelor de proiecţie. Dacă, de pildă, ecranul se deplasează în direcţia spectatorului, un detaliu al imaginii proiectate va ieşi în mod special în relief. Poliecranul face posibilă combinarea imaginilor alb-negru şi color, oferind resurse inepuizabile experimentului şi creaţiei. Incontestabil e o idee de care trebuie să se ţină seama.

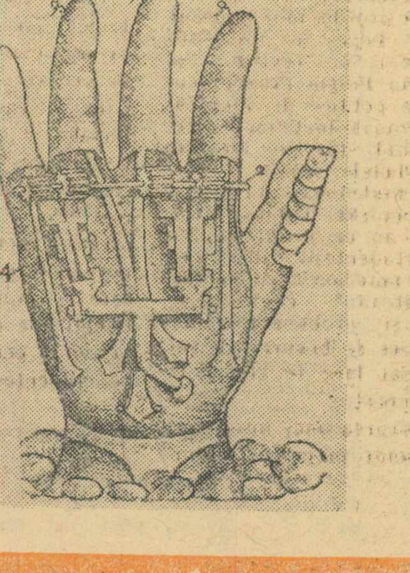
S. CALIN

STRĂNEPOŢII LUI HIPOCRAT

• Născut în 1510 la Mayenne şi mort în 1590 la Paris, Ambroise Paré nu cunoştea nici limba latină, nici limba greacă, limbi obligatorii pentru un învăţat al timpului, începîndu-şi activitatea ca bărbier-chirurg. Calificarea sa chirurgicală se desăvîrşeşte pe lîngă armatele franceze pe care le însoţeşte la luptă. Renumele de priceput chirurg se răspîndeşte iute, dar Paré rămîne un modest şi devotat medic, consacrîndu-se meseriei sale. Avea o maximă pe care o cita adesea: „Ştiinţa fără experienţă nu dă siguranţă!"

În practica chirurgicală, Paré a adus o importantă contribuţie: a realizat instrumente chirurgicale, precum şi ingenioase membre artificiale. Tot el a practicat şi i-a învăţat pe discipoli că, după o amputare, hemoragia poate fi oprită cu ajutorul unei legături a arterelor şi nu prin cauterizarea cu fierul înroşit, aşa cum se obişnuia în acele vremuri.

• Este demn de menţionat destinul tragic al unui mare medic care a trăit în secolul XVI: André Vésale. Născut la Bruxelles în 1514, Vesale studiază la Paris şi apoi la Facultatea din Padova, loc unde disecţia corpului uman era permisă. La mai puţin de douăzeci şi patru de ani devine titularul catedrei de anatomie. În anii lui de glorie scrie opera sa capitală: „Despre structura corpului uman", lucrare în care critică numeroasele greşeli ale lui Galier. Ca urmare, o adevărată furtună de proteste şi persecuţii se abate asupra lui Vésale. Părăseşte Padova şi devine medicul lui Carol al V-lea. După moartea acestuia însă este acuzat şi condamnat la moarte de Inchiziţie, pentru faptul că ar fi disecat un om viu. Filip al II-lea reuşeşte să-i schimbe pedeapsa cu moartea într-un obligatoriu pelerinaj în Ţara Sfîntă. La reîntoarcerea din pelerinaj, Vésale suferă un naufragiu. A murit în 1564, în singurătate şi mizerie.

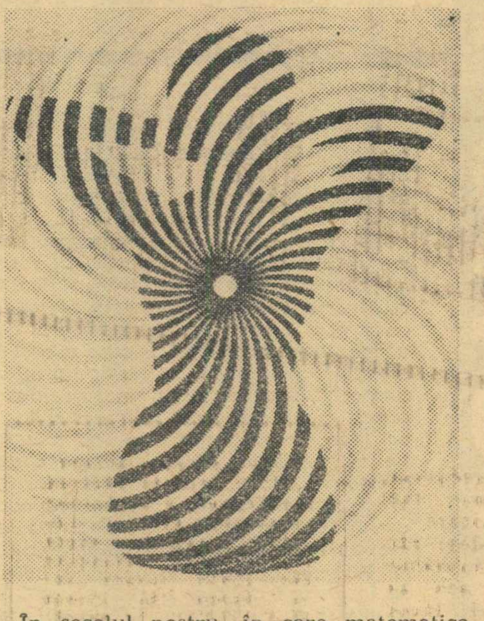

• În 1867 englezul Lister (1827—1912) întrebuinţează metoda antiseptică, adică utilizează pansamente şi produse chimice care să ucidă microbii ce-ar putea ajunge pînă la rană. Ca urmare se trece la **asepsie**; se utilizează instrumentele şi întreg materialul operator, precum şi pansamentele, mănuşile de cauciuc etc. Aceste metode se şi răspîndesc în lumea întreagă pînă la sfîrşitul secolului al XIX-lea.

• La 11 decembrie 1844 dentistul Horace Wells (1815—1848) face prima anestezie. Pentru a extrage fără durere un molar, el îl obligă pe un prieten să respire înainte de operaţie protoxid de azot. Un alt dentist, Marton, din Boston, întrebuinţează cu succes ca anesteziant eterul. Aflînd de aceste noi procedee, un ginecolog din Edimburg întrebuinţează eterul şi la naşteri.

Abia un an mai tîrziu un chirurg american, Samuel Guthrie, un medic francez, François Soubeyran, şi un chimist german, Liebig, descoperă simultan un produs anestezic pe care Jean Baptiste Dumas îl va denumi cloroform. La sfîrşitul secolului XIX, cu ajutorul cocainei se fac şi anestezii locale.

POP... ART

În secolul nostru, în care matematica pare a deveni tot mai mult un adevărat Zeus, geometria invadează cîmpul artelor plastice, fără a ezita să-şi aplice formele rigide pînă şi asupra curbelor graţioase ale Afroditei. Este ceea ce ne dovedeşte, pare-se, fotograful ceh Zdenek Wirth, din ale cărui creaţii grafi-fotografice vă prezentăm pe cea de sus. Pentru a fi riguroşi, ar trebui să le socotim ca aparţinînd curentului „op art". dar pentru a fi veridici trebuie să recunoaştem că de fapt ele aparţin genului „pop...art".

DIVANUL LUI MUIR ES KISIM

— Muir, pe frigul ăsta umbli fără căciulă?
— M-am sculat cu noaptea în cap.

— Este maşina dv., duduie?
— Nu, a prietenului meu. S-a internat chiar acum în spital. Dar vă rog, urcaţi...
— Nu, mulţumesc, sînt un peripatetic.
— Vă internaţi şi dumneavoastră?

— Poezia dv. are multe lungimi.
— Tăiaţi-le, tovarăşe redactor.
— Şi atunci ce mai rămîne?

— Ce părere aveţi despre colegii dv.?
— Ce, m-a vorbit vreunul de rău?

— Pofta vine mîncînd.
— La ce fel?

— Draga mea, mă întorc la tine după atîta timp cu rugămintea să mă ierţi.
— Ai fost plecat?

— La noi la cantină se mănîncă grozav.
— Sînteţi responsabilul cantinei?

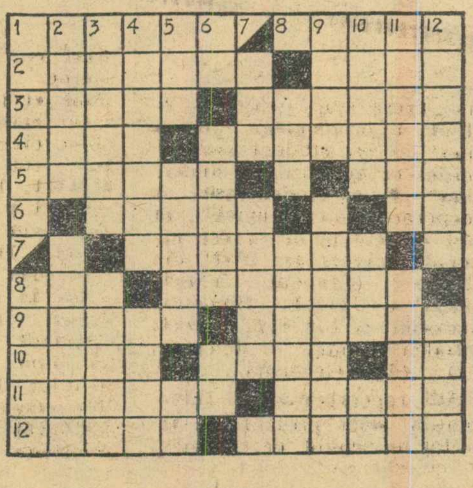
— Felul doi, vreau sarmale în foi de viţă.
— Ce pudică eşti, draga mea...

CUVINTE ÎNCRUCIŞATE

ORIZONTAL: 1. Călcaţi în picioare — Se lasă seara; 2. A lá turca, bre — Îţi calcă pe bătătură; 3. Asta-i baza — Căluţ...; 4. Se face de rîs — Pusă la curent; 5. Colţ la colţ — Întors pe dos; 6. De-a dreptul măgari — Una din ele; 7. Umblă cu vorbe; 8. Ţinut ca-n palmă — O poartă pe ici, pe colo; 9. Nu se bagă-n ciorbă — E pe drumuri; 10. Nu prea se-nghit (sing.) — Pîn-aici! — 2x2; 11. Spectator ad-hoc — Bătută cu tact; 12. E o capacitate — Cat-o.

VERTICAL: 1. Se spune la un pahar (pl.) — Scoasă din fire... se ia de tine; 2. Fire (art.) — O picătură; 3. E de faţă — I-a sărit ţandăra; 4. Îmbracă ce dezbracă alţii — Cu frumosul; 5. Pe-aici ţi-e drumul — Nici atît — Ghiveci naţional; 6. Pînă la mijloc — Te lasă rece — Răscolesc pămîntul; 7. Se cam încurcă... — Se cam descurcă...; 8. Mai rar ca ăsta — Te bate la cap; 9. N-are putere de pătrundere — Merge mîncînd pămîntul; 10. Făcut turtă — Făcută de oaie — Inimă de tată; 11. Cîntecul miresei — Merge-nvîrtindu-se; 12. Dă cu piciorul — Le vrea el pe toate.

Toma MICHINICI

AL IV-LEA SEMINAR INTERNAŢIONAL AL REDACTORILOR PRESEI STUDENŢEŞTI

Cititorii noştri au fost informaţi la timpul potrivit că la Halle, în Republica Democrată Germană, s-a desfăşurat — între 8 şi 14 februarie 1967 — al IV-lea Seminar internaţional al redactorilor presei studenţeşti. Au participat reprezentanţi ai publicaţiilor şi organizaţiilor studenţeşti din 31 de ţări. Publicăm mai jos însemnările delegaţilor revistei noastre la acest seminar.

„Călătorule, fii binevenit în oraşul lui Haendel" — astfel suna invitaţia micului ghid de pe masa camerei hotelului din Halle unde ne instalasem într-o frumoasă dimineaţă de iarnă.

Afară fulguia uşor, de la geamurile marelui hotel se întrezăreau prin ninsoare nu numai siluetele unor construcţii robuste, care purtau amprenta vechimii oraşului, ci şi coşurile uzinelor cartierului industrial din apropiere şi turlele unor macarale aflate în plin efort constructiv.

Casa memorială Haendel, cu stampele şi bogata colecţie de instrumente muzicale de epocă, precum şi alte cîteva monumente şi aşezăminte istorice ale oraşului — printre care vechea Universitate „Martin Luther" — aveam să le zărim numai în treacăt, în scurtele răgazuri dintre şedinţe, căci toate drumurile noastre, în zilele cît am stat la Halle, duceau neabătut în strada Thomas şi Heinrich Mann, la Clubul intelectualilor.

Aşadar, incursiunile cele mai frecvente se situează în planul schimbului de opinii privitor la presa studenţească.

Seminarul — organizat de U.I.S. şi Consiliul studenţesc al „Tineretului liber german" (F.D.J.) — a avut ca temă: *„Funcţia socială a presei studenţeşti"*. Referate, asupra celor trei puncte ale ordinii de zi: „Presa studenţească — oglindă a problemelor studenţilor", „Presa studenţească — mijloc de mobilizare a studenţilor", „Presa studenţească şi cooperarea internaţională", au fost prezentate de: presa naţională universitară (PEN) din Quebec (Canada), revista „21/27" a U.N.E.F., „Studentul marocan" a U.N.E.M., revista „Studenţii lumii" şi delegaţia F.D.J. (R.D. Germană).

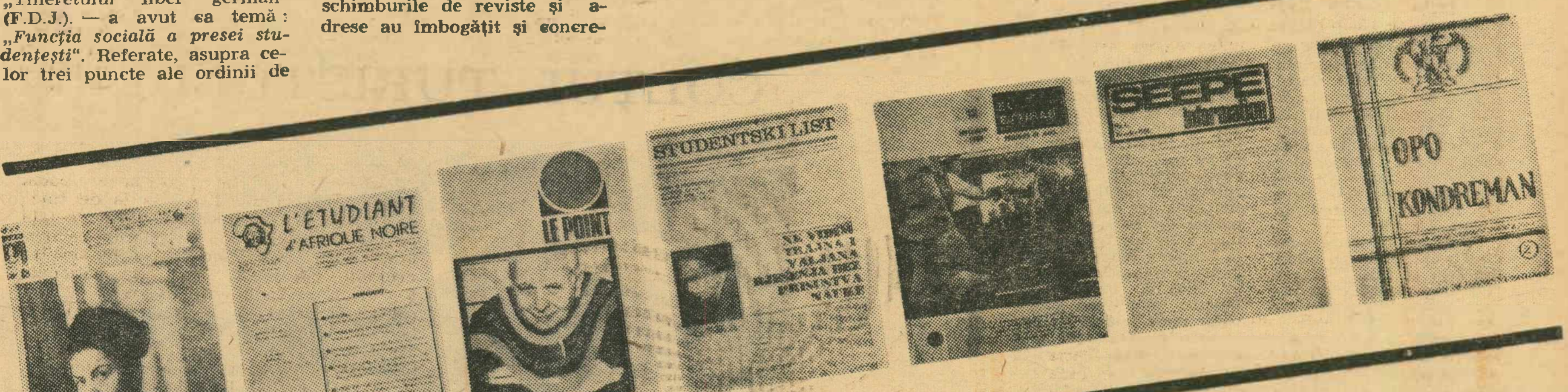
Atît rapoartele cît şi intervenţiile celor prezenţi au facilitat un schimb de experienţe şi informaţii între reprezentanţii publicaţiilor studenţeşti, la aceasta contribuind în bună măsură şi întîlnirile bilaterale destinate unei mai bune cunoaşteri reciproce. Expoziţia publicaţiilor studenţeşti, realizată ad-hoc cu materialul adus de delegaţii, schimburile de reviste şi adrese au îmbogăţit şi concretizat cunoştinţele reciproce, creînd premisele unei mai bune cooperări ulterioare.

Din cadrul temei alese, atît unele din referatele introductive (de exemplu cele ale U.N.E.F., Marocului şi Canadei) cît şi cuvîntul unor delegaţii, cum au fost cele ale Poloniei, Belgiei, Iugoslaviei, s-au axat pe expunerea modului în care presa studenţească din ţările respective răspunde sarcinilor specifice ale luptei şi activităţii studenţilor. În raport cu condiţiile concrete, cu caracterul organizaţiilor studenţeşti şi al revistelor respective — în seminar au fost expuse experienţe variate privind felul în care publicaţiile studenţeşti înţeleg să răspundă funcţiei lor sociale. Informaţii preţioase s-au schimbat atît în ce priveşte obiectivele şi conţinutul publicaţiilor, cît şi problemele nivelului publicistic, al graficii revistelor, al legăturii acestora cu studenţii, al activităţilor legate de formarea şi calificarea superioară a ziariştilor studenţi.

Discuţiile din şedinţe se prelungeau pasionant în pauze, cu publicaţiile în faţă, fiecare explicînd pe viu preocupările fiecărei redacţii pentru îmbunătăţirea unui aspect sau altuia al activităţii publicistice. Nu o dată în aceste colocvii, prelungite pînă tîrziu după miezul nopţii, interlocutorii erau plăcut surprinşi de coincidenţa unor iniţiative, concluzii, campanii publicistice, fapt care sublinia pregnant comuniunea mesajului publicaţiilor noastre: cu toţii ne adresăm studenţimii, acestui important detaşament al generaţiei tinere, de viitorul căreia sînt legate speranţe dintre cele mai legitime. Partea de răspundere ce revine presei studenţeşti în formarea acestui detaşament de tineri intelectuali constituia pentru toţi cei prezenţi la seminar o axiomă civică de cea mai mare însemnătate, chiar dacă modul de a concepe publicaţiile diferea nu o dată. În timp ce principala publicaţie studenţească poloneză, I.T.D. (Etcaetera), are profilul unui magazin ilustrat, bogat în informaţii de tot felul, în revista „Le point" din Belgia predominau articolele politice de amploare, interviurile luate unor mari personalităţi (Sartre, Aragon ş.a.), anchetele sociale. Publicaţiile studenţeşti iugoslave şi „Studentska tribuna" din Bulgaria au un profil similar „Vieţii studenţeşti" din perioada anterioară apariţiei „Amfiteatrului", cînd beletristica şi problemele literar-artistice se bucurau de un spaţiu mai larg în coloanele revistei noastre.

Împărtăşirea unor interesante experienţe, precum şi schimburile vii de păreri au fost prilejuite şi de problema raportului dintre latura formativă (problemele de orientare politică, filozofică şi culturală) şi latura informativă a publicaţiilor. S-a discutat amplu şi despre ponderea problemelor politice generale faţă de cele specifice studenţeşti în paginile publicaţiilor studenţeşti, mulţi participanţi la discuţii (U.N.E.F., Belgia, Bulgaria) subliniind în mod just că funcţia socială a presei studenţeşti impune prezenţa problemelor generale ale orientării politice şi filozofice a studenţilor, dar că nu trebuie să însemne reducerea revistelor studenţeşti doar la articole cu acest caracter: analiza problemelor generale în strînsă legătură cu preocupările studenţilor, tratarea într-o măsură corespunzătoare alături de acestea a problemelor specifice studenţeşti, informarea despre condiţiile concrete ale vieţii şi activităţii studenţilor. Numeroase luări de cuvînt, între care raportul revistei „Studenţii lumii", au analizat de asemenea problema aportului presei studenţeşti la dezvoltarea cooperării în mişcarea studenţească internaţională, referindu-se mai direct la problemele informării despre viaţa şi lupta studenţilor de peste hotare şi făcînd unele propuneri pentru o mai bună organizare a schimbului de informaţii.

Satisfacţia noastră, a celor care am reprezentat presa studenţească din România la această utilă întîlnire internaţională, este aceea că, în contextul descris mai sus, experienţa „Vieţii studenţeşti" şi „Amfiteatrului" a trezit interes, unii delegaţi solicitîndu-ne explicaţii amănunţite cu privire la activitatea redacţiei noastre. Condiţiile materiale şi spirituale de care beneficiem şi pe care încercăm să le fructificăm cît mai eficient pentru cititori ne creează premisele obţinerii unor succese şi mai elocvente, care să confere celor două publicaţii ale noastre o prezenţă activă în peisajul bogat al presei studenţeşti din lume.

De la stînga la dreapta: „I.T.D.," revista ilustrată săptămînală a studenţilor polonezi; „L'étudiant d'Afrique noire", organ al Federaţiei studenţilor din Africa neagră care învaţă în Franţa (F.E.A.N.F.); „Le point", revistă lunară a studenţilor belgieni; „Studentski list", săptămînal editat la Zagreb; „El ettihad", revistă lunară editată de Uniunea Naţională a Studenţilor din Kuweit (NUKS); „Seepe information", buletin editat de secretariatul întîlnirilor studenţilor portughezi din străinătate; „Opo Kondreman", publicată de Uniunea Studenţilor din Surinam.

Pagină realizată de Niculae STOIAN şi Fred MAHLER

Remarcabila inițiativă a Comitetului Executiv al U.A.S.R. care, în colaborare cu Consiliul orășenesc U.C.F.S. și Institutul de cultură fizică, a organizat primul concurs republican studențesc pe teren acoperit, a reunit simbăta și duminica trecută în sala Steaua peste 150 de reprezentanți a 8 centre universitare. A fost o acțiune frumoasă, la care s-a pornit cu entuziasm și... cu dreptul. Rezultatele, e adevărat, nu strălucesc, cu cîteva mici excepții, dar trebuie avute în vedere condițiile obiective care au generat această stare de lucruri, și condițiile subiective care o mențin, de altfel, nu numai în atletismul studențesc.

ADNOTĂRI

Ceea ce m-a impresionat în mod deosebit a fost dîrzenia cu care și-au apărat șansele atleții din provincie, lipsiți de condițiile de pregătire ale bucureștenilor. Ei au cîștigat șase din cele 12 probe și au obținut locuri fruntașe în celelalte. Îmbucurător e și faptul că atleții din centrele mici — Oradea, Pitești, Bacău — s-au impus în cîteva probe de bază, dovedind resursele însemnate de care dispun aceste centre universitare și netemeinicia afirmațiilor celor care susțin că atletismul studențesc are perspective numai în centrele mari. Astfel, studenții băcăuani au plecat acasă cu două titluri (Eugen Pereteatcu a cîștigat săritura în lungime cu 7,03 m., iar Iancu Orghidan 50 m. plat cu 5,9 sec.), cu toate că au venit numai cu 5 atleți. Piteștenii au obținut și ei victoria în proba de triplu salt prin talentatul Carol Corbu, cu un promițător 15,51 m., deși au venit la acest concurs cu numai 3 atleți. Foarte bună și comportarea studenților din Oradea, care au cîștigat înălțimea fete, prin cei 1,53 m. realizați de Ileana Tomcik.

Pe locuri fruntașe s-au clasat și studenții atleți din Iași și Cluj. Valoros mai ales recordul de juniori mari obținut de clujeanul Ștefan Szatmari — 7,9 sec. la 55 m. garduri. Dintre bucureșteni îl remarcăm doar pe Șerban Ioan de la Politehnica București, care a cîștigat săritura în înălțime cu rezultatul de 2,03 m, superior rezultatului cu care s-a cîștigat această probă cu o săptămînă înainte, la concursul republican (2 m). De altfel, vorbind despre bucureșteni — altădată fruntași incontestabili ai probelor atletice — trebuie să arătăm că modul în care s-au prezentat la acest concurs este o consecință firească (și nedorită, evident) a delăsărilor manifestate în acest domeniu în ultimul timp. Două exemple : 1) la un recent concurs organizat pe Universitate au fost facultăți — Biologia ș.a. — care nu și-au trimis nici un reprezentant ; 2) cadrele didactice de specialitate, tot de la Universitate, nu prea obișnuiesc să onoreze cu prezența lor competițiile atletice studențești (și nu numai atletice) de mică anvergură. Și cîtă nevoie ar fi de ele tocmai acolo !

Valoarea redusă a rezultatelor la unele probe a fost explicată de specialiștii prezenți la concurs prin lipsa unor condiții de antrenament pe specificul probelor. Doctor Ioan Arnăut, conducătorul delegației clujene, ne-a explicat că sala de antrenament folosită de atleții de la Universitatea Cluj, deși regulamentară, e neîncălzită, ceea ce a dus la îmbolnăvirea a trei antrenori (! !), dar mai ales la imposibilitatea sportivilor de a se pregăti în bune condiții. Ieșenii n-au făcut, de asemenea, nici un antrenament în sală, după cum ne-a relatat profesorul Gheorghe Teșu de la clubul Politehnica.

Aceste împrejurări, pe care ezităm a le numi obiective, au făcut ca primele recorduri atletice universitare de sală să oscileze la majoritatea probelor în jurul unui nivel mediocru. Nu ne putem totuși explica de ce au fost admiși în concurs sportivi ale căror rezultate nu justificau participarea lor într-o competiție de asemenea amploare. Rezultate ca 5,63 m la lungime băieți, 8,53 m. la aruncarea greutății fete și 11,53 m. la greutate băieți sînt accesibile chiar unor juniori de categoria a II-a. Am mai reproșa organizatorilor că au lipsit de invitații la acest concurs centre universitare ca Tg. Mureș, Galați, Craiova, Petroșani, Baia Mare etc., care ar fi putut trimite măcar cîte un observator. În rest, de acord cu părerea specialiștilor prezenți în sala Steaua. Primul concurs republican studențesc de atletism pe teren acoperit a fost extrem de util, în special ca experiență. El a folosit enorm, mai ales atleților din provincie, lipsiți de asemenea manifestări în perioada de iarnă. Este necesar ca asemenea concursuri să aibă loc cît mai des, cu participarea atleților din toate centrele universitare. N-ar fi lipsită de utilitate nici organizarea unei competiții atletice periodice pe teren acoperit pentru sportivii din cluburile universitare. Așteptăm !

Ovidiu PAUN

D-ALE CRONICARILOR

Ideea de a consacra o „cronică" presei sportive, îndatoririlor ei și îndatoririlor altora față de ea mi-a sugerat-o, la drept vorbind, un simplu fapt mărunt. Tot răsfoind ziarele, cum facem fiecare dimineața, o știre mi-a atras într-o zi atenția : „Intîlnirea masculină de handbal R. F. a Germaniei — Danemarca, desfășurată la Stuttgart, a revenit sportivilor vest-germani cu 21—20 (10—8)". Aparent, nimic deosebit, dar eu îmi aminteam că, aflat la Copenhaga, văzusem meciul respectiv la televizor — în transmisie directă — cu aproape două săptămîni înainte. Mă uit la data ziarului : 23 februarie; mă uit în carnetul meu de însemnări : 10 februarie. Era limpede...

Am motive — la nevoie și argumente — să cred că respectivul caz nu e singular. Asemenea întîrzieri nepermis de îndelungate se datoresc, bineînțeles, neglijenței, deficiențelor din munca unor oameni — fie ei de la Agerpres ori de la secția de specialitate a publicațiilor — și pot fi evitate lesne printr-o informare mai operativă și o mai bună organizare a muncii. Dar acesta este numai un aspect al chestiunii. Mai important mi se pare că ne-am obișnuit a citi relatări despre întîlnirile sportive disputate sîmbătă—în „Sportul popular" de luni dimineață ori în „Informația" de luni după-amiază ; sau — despre competițiile de duminică în ziarele de marți. Aceasta, în situația în care pentru presa din alte țări promptitudinea, operativitatea nu mai constituie de mult o problemă. Un exemplu, din multe altele : în seara de 15 februarie m-am numărat printre zecile de mii de vienezi care au aplaudat victoria favoritei lor — Rapid ! ! — asupra lui Beckenbauer și a celorlalți 10 colegi ai săi de la Bayern — München (1—0). Am plecat de la „nocturna" găzduită de cochetul stadion din Prater pe jos. După mai puțin de o oră au apărut în centrul orașului vînzătorii de ziare care-și strigau de zor marfa: „Kurier" și „Express" și scoseseră ediții speciale cu cîte o pagină întreagă — text și fotografii — consacrată meciului.

Nu s-ar putea și la noi ? Cred că da ! De ce, adică, să fie la noi ca la nimenea ? Soluția e destul de simplă: „Informația Bucureștiului" ar putea scoate o ediție de seară — bașca de cea de prînz — în care o pagină să cuprindă rezultatele manifestărilor sportive din după-amiaza respectivă și, eventual, alte știri culturale sau externe. Tipografiile noastre au capacitatea necesară scoaterii unei pagini într-o oră. Trebuie doar să ne preocupe mai mult problema îndatoririlor ce le avem față de cititorul anului 1967 !

Nu mai spun că această modernă manieră de lucru ar presupune ca și cronicarilor sportivi să li se asigure condiții optime de vizionare și transmisie. La Wiener Stadion — ca și în alte părți — pe fiecare masă rezervată presei (și sînt vreo 10—15) funcționează 3—4 telefoane. Cronicarul își transmite relatările în timpul meciului și în pauză, astfel că după fluierul final nu-i mai rămîn de comunicat (tot de-acolo, din tribună) decît cîteva concluzii generale. Or, la stadioanele noastre abia s-a reușit să se amenajeze cîteva locuri rezervate ziariștilor. Telefoane nu găsești nici de sămînță !

Se înțelege că toate aceste lucruri trebuie să le urmărim în primul rînd noi, cronicarii. Cu răbdare, tact și în mod organizat. Asociația Presei Sportive din țara noastră însă duce o existență fantomatică. De cîteva zile, un grup de entuziaști — Aristide Buhoiu, Mircea Costea, Ion Dumitriu, Ion Ghițulescu, Aurel Neagu și semnatarul acestor rînduri — am pornit la reorganizarea ei. Nu ne lăsăm pînă n-o repunem pe picioare. Dar, singură, asociația noastră nu va putea realiza mare lucru. Uniunea Ziariștilor, Consiliul General U.C.F.S. vor trebui, potrivit unor îndatoriri precise ce le revin, să colaboreze strîns cu noi, să ne sprijine. Nu spre binele nostru personal, ci al cititorilor noștri, al mișcării noastre sportive în ultimă instanță.

G. MITROI

BUCUROȘI DE OASPEȚI!

Am mai avut prilejul să informăm cititorii noștri că vara trecută, în Spania, selecționata studențească română (locul III la Campionatul european universitar de fotbal) și-a făcut multe prietenii printre foarte simpaticii reprezentanți ai fotbalului francez. Ca urmare a acestor relații — începute atunci și dezvoltate ulterior — avem plăcerea să anunțăm că la 23 martie va sosi în țara noastră echipa studențească de fotbal a Franței.

Federația noastră se străduiește, după cîte am aflat, să ofere oaspeților un program cît mai util și plăcut. După toate probabilitățile, ei vor juca la Galați (cu Siderurgistul, în 25 martie), la Craiova (cu Universitatea, în 29 martie), la București (cu Politehnica, în 1 aprilie) și — s-ar putea — la Cîmpina (cu Poiana, în 4 aprilie).

COLȚUL TURISTULUI

O valoroasă inițiativă : Comisia de turism a Comitetului Executiv al U.A.S.R. a editat broșura ITINERARII TURISTICE STUDENȚEȘTI. Ea recomandă, în cursul cîtorva capitole, toate genurile de excursii ce urmează a fi întreprinse în cursul lunilor iulie, august și septembrie în țară. Așadar, amatorii de turism și drumeție pot afla, consultînd-o, itinerariile stabilite în cadrul fiecărei categorii de excursii (alpine, în Deltă, în circuit, cu temă, brigăzi complexe), cele mai importante obiective întîlnite pe traseu, amănunte privind regiunile sau localitățile vizitate, date istorice, statistice, curiozități ; de asemenea, sînt aduse la cunoștință condițiile de participare, costul excursiei, datele seriilor, durata.

V-o recomandăm călduros, atît pentru rigurozitatea informațiilor, cît și pentru prezentarea artistică deosebit de atractivă ! O găsiți la consiliile U.A.S. și comisiile de turism din toate centrele universitare.

COLEGIUL DE REDACȚIE

Redactor-șef : NICULAE STOIAN

Prof. univ. JEAN LIVESCU — adjunct al ministrului învățămîntului ; acad. prof. GHEORGHE MIHOC ; acad, prof. N. PETRULIAN ; acad. prof. N. TEODORESCU ; conf. univ. CORNEL PACOSTE ; EMIL GHITULESCU ; NICOLETA TOIA — studentă; PETRE POSTOLACHE ; GHEORGHE MITROI — secretar general de redacție ; FRED MAHLER

Tiparul : Combinatul poligrafic „Casa Scînteii", București. Redacția : Str. Brezoianu, 13. Telefon : 14 02 15.